

Kapitola 21. - Jeho Výsost vám bude vyprávět příběh (3)

Prefektova drahá dceruška byla kurážná a umíněná. Když přijela domů, přestala se starat o jídlo i pití a místo toho začala dorážet na svého otce, ať jí zjistí všechno o tom Chen Bo' huanovi. I když byl Chen Bo' huan už ženatý, svatba se odehrála v tajnosti, kdo o tom mohl vědět? Lidé z města nevěděli ani o tom, že v minulosti se v rodinách Chen a Luo konaly společné zasnuby.

A tak byla milá slečna Yao zpravena o tom, že Chen Bo' huan je svobodný.

Prefekt si tu osobu proklepnul, a nakonec se rozhodl, že mladý Chen je zdatný mladý muž mírné povahy s ucházejícím rodinným zázemím a vyslal k Chenovým posla s nabídkou sňatku.

Když to obchodník Chen uslyšel, popadla ho taková lítost, až se mu z toho sevřely všechny vnitřnosti v těle. Prefektovu poslu zdvořile odpověděl, že potřebuje nějaký čas, aby si věc rozmyslel, a jak se za ním zavřely dveře, začal se hádat se svou ženou.

„Koukej, kam nás ten tvůj spěch dostal,“ křičel obchodník Chen. „Ten zkrachovalý učenec už vypustil duši a jeho dcera měla tři roky držet smutek. Kdybys je nenahnala do svatby, syn se z toho mohl ještě vykrotit! Co s tím teď můžeme dělat?“

Paní Chen zaječela: „Tak ty z toho viniš mě? Nebyl jsi to náhodou ty, kdo tehdy chtěl to zasnoubení? Vždyť tu mluvíme o dceři prefekta! Jak by se s ní Xian...nějaká Xianxian Luo vůbec mohla srovnávat?“

Ten párek starých výtečníků se hádal, až z toho byli celí rudí, došly jim síly a jen oba těžce oddechovali.

„Co uděláme?“ zeptal se obchodník Chen. „Asi bychom měli prefekta odmítnout.“

„To tedy ne!“ opáčila paní Chen. „Ta dobrá slečna přinese naší rodině proslulost a bohatství.“

„Ty si myslíš, že rozmazlená dcera z rodiny Yao se sníží k tomu, aby dělala konkubínu?“ zavrčel obchodník Chen. „To si vážně myslíš? Náš syn už manželku má, tak co s tou druhou? A podívej se, jak jsou do sebe zamilovaní!“

Paní Chen na chvíli ztichla, a pak jí zaskvíly oči a zašeptala: Ty, starochu Chene, jak to vidím já, nikdo, kromě naší rodiny neví o tom mezi Xianxian a naším synem...“

Chvíli bylo ticho, jak obchodník Chen vytřeštil oči, když mu došlo, o čem to jeho žena mluví. Roztřásl se, zpola strachem a zpola radostí.

„T-ty myslíš...“

„Když o tom nikdo neví, je to, jako by ta svatba nikdy nebyla,“ řekla paní Chen. „Vyženeme jí tak nebo onak, když to nepůjde po dobrém, půjde to po zlém. Všichni vědí, že náš syn je pořád svobodný. Vzpomínáš si na to, jak ukradla ty pomeranče, když byla malá? Když se budeme všichni držet svého, nebude moct nic dělat, nikdo jí neuvěří, ani kdyby jí narostla ještě jedna huba, kterou by to rozkřikovala.“

Obchodník Chen nakráčel ke dveřím, aby se přesvědčil, že jsou pevně zavřené, a pak se nehlučně přikradl nazpět. Před chvilkou jejich hádka připomínala kohoutí zápas, teď se zas táhli za jeden provaz a potichu kuli pikle.

„Já stejně myslím, že to nepůjde,“ zašeptal obchodník Chen.

„A proč ne?“

„Náš syn s tím nikdy nebude souhlasit. Měl Xianxian rád už od malička, a ty teď budeš chtít, aby jí pustil k vodě. Co myslíš, že asi udělá?“

Paní Chen chvíli přemýšlela, potom manžela popleskala po ruce a řekla: „Neboj se, já se o to už postarám.“

Zanedlouho paní Chen na smrt nemocná ulehla. Byla to zvláštní nemoc; lékař nedokázal zjistit co s ní je, měla podivné záchvaty, mumlala nesmysly a tvrdila, že ji posedl duch. Obchodník Chen se soužil starostmi o ní. Nakonec přivedl taoistického kněze s metlou z koňských žíní a podobným náčiním. Kněz lusknul prsty a hned zjistil, že v rodině Chen je něco, co vyvolalo nemoc paní Chen, a pokud se to nevyřeší, nedožije se příštího jara.

Chen Bo' huan byl oddaný syn a s úzkostí se zeptal: „Co způsobilo matčinu nemoc?“

Kněz chvíli přecházel sem a tam, tvářil se záhadně a potom řekl: „Kráska, která nikdy nechodí na slunce.“

Všichni v místnosti z toho byli zděšení. Všichni bratři Chenové se zadívali na Xianxian.

Xianxian byla otřesená.

Už od doby, kdy byla ještě malá o ní lidé říkali, že ji provází neštěstí a neštěstí přináší i všem kolem, že při narození zabila svou matku, pak svého bratra i svého otce. Teď na ni ukazovali znovu a říkali, že zabije svou tchyni.

Vystrašení bratři Chenové se k ní obraceli a prosili ji, aby hned odešla, že nikdo venku neví, že se vdala, její pověst je stále bez poskvrnky, dají jí nějaké peníze a ona si najde jinou rodinu.

Xianxian byla vyděšená a bála se, že na paní Chen doopravdy uvalila kletbu, a tak celé dny proplakala.

Chen Bo' huana bolelo srdce, když viděl, jak jeho matka den o de dne slábne, byl však rozpolcený, nechtěl ani aby Xianxian odešla, ani aby jeho matka trpěla. Trápil se a hubnul.

Nakonec toho měli bratři Chenové dost. Jednoho dne, když byl nejstarší bratr pryč a oni se rozhodli vyhledat svou švagrovou. Když ji našli, Xianxian byla právě ve zimní zahradě a připravovala Vůni sta motýlů. Vpadli dovnitř a rozházeli všechny věci. Celou jí pokrýl jemný prášek, těžká vůně jako by jí pronikla až do morku kostí, už se nedala smýt.

Bratři jí obstoupili a udělali jí kázání o zásadách jako je povinnost ženy, že rodiče jsou důležitější než manželka a podobně. Avšak Xianxian odolávala, byla plachá, ale tvrdohlavá, plakala a opakovala, že nechce odejít, ať prosím vymyslí něco jiného.

Prostřední z bratrů ztratil trpělivost. Udeřil jí do tváře a prohlásil: „ty nosíš jen neštěstí, ty chceš naši matce přivodit smrt. Kdyby to bylo jinak, umřel by tvůj táta, umřela by tvoje máma? A co by bylo s tvým bratrem, o kterém se neví, jestli je naživu nebo po smrti?“

Ten jediný úder ostatní bratry povzbudil a zasypali jí ranami a kopanci. Křičeli na ni: „vypadni už sakra, ty smůlovatá štěnice, ty smrtonoško.“

Ti bratři byli zajedno se svou matkou a podporovali její plán už dlouho. Když byl nejstarší bratr pryč, chopili se příležitosti a spojili se, aby Xianxian dostali z domu. Vyhrožovali jí, že jí budou tlouci každý den, jestli se odváží vrátit. Vždyť přece nemá žádnou rodinu, a i kdyby jí ubili k smrti, všem to bude jedno.

Té noci padal sníh. Xianxian hodili do závěje. Celé tělo měla pokryté modrými a fialovými podlitinami, chyběl jí jeden střevec.

Pomalou se plazila dopředu a potlačovala vzlykání, které znělo jako nářek umírajícího štěněte.

Noc byla stále hlubší. Když tak hustě padal sníh, byli všichni doma. Plazila se nekonečnými závějemi sněhu, nevěděla, kam jít, kam by vůbec mohla jít.

Bratři Chenové měli pravdu. Nemá žádnou rodinu, nemá otce, nemá bratra, nemá, na koho by se obrátila, nikdo jí neposkytne útočiště.

Tento studený bílý svět je ohromný, ale pro ni v něm není místo.

Její tělo bylo slabé, a když ji vyhnali, neměla na sobě mnoho šatstva. Chodidla i nohy jí brzy ztuhly a znecitlivěly.

Dovlekla se až před město, k chrámu mistryně obřadů duchů. Ukryla se uvnitř, stočila se do klubíčka, rty zmodralé chladem, srdce bolavé žalem.

Pohlédla na pomalovanou a pozlacenou sochu a nedokázala zadržet slzy, které se jí koulely po tvářích. Vzpomněla si na zvyk dolní kultivační oblasti, kde na průběh svatby měl vždy dohlížet mistr obřadů.

Tehdy měla jenom červený květ za uchem, tehdy když se s úsměvem seděla proti Chen Bo' huanovi a uklonila se až k zemi.

Celý ten obřad za zavřenými dveřmi nebyl nic než sen, představa, která se zrodila z jejích nejhlubších tužeb, jen odraz uzardělé tváře v zrcadle.

Klečela před sochou mistryně, nutila své prochládlé tělo, které bylo stále těžší a těžší k pohybu, ukláněla se a ukláněla, smála se a plakala současně.

„Pramínky vlasů se sváží, a stanete se mužem a ženou, vzájemnou lásku nikdy nic nenaruší. Radost v tomto ve...

Hlava se jí točila, zamžil se jí zrak. Jako by odlesk měsíčního světla v ní rozžehl přízrak toho roku, začala křičet: „Já to nebyla! Já to nebyla! Já jsem ty pomeranče neukradla!“

Jenže z tisíckrát opakované fámy se stane pravda, pomluva je děsivá věc, jejímu příběhu nebude nikdo naslouchat.

Věděla, že kdyby šla a křičela na lidi, i kdyby přísahala, že to ona je řádná manželka Chen Bo' huana, nikdo by jí nevěřil. Je pořád jenom malá holčička, kterou nebude nikdo poslouchat, stejně jako tenkrát.

Nic se nezměnilo.

Tenkrát alespoň někdo přešel zídka a vtisknul jí do dlaně horký pařený knedlík a řekl jí: „Musíš mít hlad, pospěš si a jez.“ Ale kde je mu teď konec...

Když se vrátí a nenajde jí, bude si dělat starosti, nebo jen potají ulehčeně vydechne, protože na jeho matce už nelpí žádné prokletí?

Xianxian se schoulila v chrámu, slzy, které prolila pomalu usychaly. „Mistryně obřadů,“ zašeptala, „já chci být s ním, já jsem jeho žena...na naší svatbě nebyl žádný svědek...ty jsi mistryně duchů a nezabýváš se záležitostmi živých lidí, ale já můžu jen...já můžu mluvit jen s tebou...“

Její poslední slova přešla v tlumené vzlyknutí: „Já jsem nelhala...“

„Já nelhala.“

Sníh bez ustání tíše padal celou dlouhou tmavou chladnou noc. Druhý den nějací lidé z města projížděli kolem chrámu a našli Xianxianino zmrzlé tělo.

22. kapitola - Mistr Jeho výsostí se rozzlobí

Když to Chu Wanning uslyšel, nesmírně se rozlítil. Přál si, aby mohl Tianwen okamžitě stáhnout a jeho plnou sílu použít proti manželům Chenovým. Ale nemohl prostě otevřít oči a s rozehnat se k nim s kletbami, protože kdyby to udělal, hradba obnovené pravdy by okamžitě zanikla. Duch do ní mohl být polapen jenom jednou, kdyby teď skončil, nikdy by se už nedozvěděl, co dívka ještě chtěla říci. Mohl jen potlačovat rostoucí hněv a naslouchat zbytku Xianxianina příběhu.

Když zemřela, její zmatená a otupělá duše se ocitla v podsvětí. Vzpomínala si jen na to, že se před ní objevila dáma zahalená do jasných barev, která vypadala podobně jako Mistryně obřadů duchů v chrámu a oslovila jí konejšivým hlasem: „Ty a Chen Bo’huan už nemůžete být spolu jako živí lidé, ale chtěla bys s ním být pohřbená?”

Dívka ustrašeně odpověděla: „Ano...ano!”

„To bych ho měla hned přivést, aby ti dělal společnost, hm?”

Xianxian už, už vyhrkla svůj nedočkavý souhlas, ale najednou si vzpomněla a zarazila se: „Jsem mrtvá?“

„Ano. Já jsem Mistryně obřadů duchů podsvětí, mohu ti dopřát řádný manželský svazek a splnit ti tvé dávné přání.“

Xianxian zašeptala jako omámená: „Znamená to, že když ke mně přijde, to bude...také mrtvý?“

„Ano. Ale nebesa jsou slitovná, život je prázdnota, prázdnota je i smrt, jsou jako otevření a zavření očí, jaký je tedy mezi nimi rozdíl?“

Chu Wanning si pomyslel, že přesně tak, jak předpokládal, mistryně užila klamu, aby zemřelé přiměla, přát si životy jiných. Bylo to opravdu odporné božstvo.

Ačkoli Xianxian zemřela nespravedlivou smrtí, nebyla zlým a mstivým duchem. Zavrtěla hlavou a řekla: „Ne, nezabíjej ho, nebyla to jeho vina.“

Mistryně obřadů se chmurně usmála: „Taková dobrota. Co asi dostaneš na oplátku?“ Ale nepokoušela se jí přemlouvat. Jako bohyně pouze sváděla k vyslovování zlých přání, ale nikoho nepřesvědčovala. Její postava pomalu mizela a její hlas se ztrácel.

„Sedmého dne se duše vrací. Až se sedmého dne navrátíš do světa živých, jdi se podívat, co rodina Chen chystá. Potom se tě přijdu zeptat ještě jednou a uvidíme, jestli ho pořád budeš litovat.“

Konečně nastal sedmý den, den návratu duše. Duch Xianxian Luo znovu získal vědomí a vrátil se do světa živých. Kráčela známou cestou k domu Chenových, protože toužila ještě naposled vidět svého muže.

Jak byla překvapená, když našla dům Chenovy rodiny slavnostně ověšený lampióny a pestřími závěsy. U brány byly nakupené svatební dary a v čele hlavní síně bylo vidět velký znak dvojitého xi. Obličej paní Chen jen zářil, nepadala ani trochu nemocně a s úsměvem poroučela služebnictvu, aby do červeného hedvábí balilo dary, jaké se dávají rodině nevěsty a dokončilo výzdobu.

Čí je to svatba?

Proč tu jsou ty dary?

Pro koho je všechna ta nákladná okázalost?

Kdo to...

Proplétala se tím uspěchaným zástupem, naslouchala ševlení hlasů.

„Paní Chen, blahopřeji k zasnoubení vašeho syna s dcerou prefekta Yao, kdy bude zasnubní hostina?“

„Paní Chen, vy máte takové štěstí.“

„Slečna Yao je šťastnou hvězdou rodiny Chen! Sotva byl sňatek smluven, začala paní Chen vypadat mnohem lépe.“

„Váš syn a slečna Yao se k sobě hodí jako zlato a nefrit, byli si předurčení nebesy. Já vám tolik závidím, hahahaha.“

Váš syn...váš syn...

Který syn?

Kdo si to bere dceru z rodiny Yao?

Horečnatě bloudila po známých síních a dvorech a mezi zvuky hovoru a smíchu hledala tu známou tvář.

Našla ji.

Chen Bo' huan byl až na konci síně, stál před kyticí pivoněk, tváře bledé a propadlé. Byl oblečený v červeném – nebyl to svatební oděv, ale červené šaty s výšivkou motýlů, jaké v Motýlím městě nosil budoucí zeť, když šel do nevěstina domova žádat o její ruku.

Koho...si bude brát?

Všechny ty štědré dary, co se třpytí zlatem, stříbrem a perlami, ty všechny nachystal on, Chen Bo' huan, její manžel, kvůli dceři z rodiny Yao?

Vzpomněla si, jaká byla jejich svatba. Jen oni dva, jedno srdce, nic víc. Žádný mistr obřadů, žádná družička nebo družba, žádné dary. Rodina Chen byla ještě chudá a neměli ani na šperky. Šel k pomerančovníkovi, který společně zasadili na dvorku, utrl jeden z křehkých květů a vetkl jí jej do vlasů.

„Jak vypadám?“ zeptala se ho.

„Jsi krásná,“ řekl. Chvíli mlčel a potom ji pohladil dlaní po vlasech. „Zasloužíš si něco lepšího.“
Xianxian Luo se usmála a odvětila, že to nevdává.

Chen Bo’huan začal slibovat, že až si jí za tři roky veřejně vezme, určitě uspořádá velikou slavnost, kam všechny pozve. Pošle pro ni veliká nosítka, které ponese osm mužů, ověsí jí stříbrem a zlatem, a bude tam spousta svatebních darů.

Ty sliby jí zvučely v uších. Teď je tu veliká slavnost a všichni jsou zváni. Jenže on si bere jinou.

Zalily jí hněv a lítost. Xianxian Luo začala křičet a strhávat červené hedvábné a brokátové závěsy. Jenže byla pouhý duch a ničeho se nedokázala dotknout.

Chen Bo’huan se prudce otočil, a vyděšeně zíral na závěsy v místnosti, které se vzdouvaly, ačkoli tam nepronikal ani vánek.

Přišla jeho mladší sestra. Ve vlasech měla bílou nefritovou jehlici; za někoho tajně držela smutek.

Oslovila ho: „Dage – straší bratře. Prosím sněz něco, už celé dny jsi pořádně nejedl a musíš odjet kvůli svatbě do prefektova sídla. Tohle nevydržíš.“

Chen Bo’huan však položil podivnou otázku: „Sestřičko, neslyšíš pláč?“

„...Co? Ne. Dage, ty jsi...“ Začala zuby a nedořekla to. Chen Bo’huan se nepřestával dívat na místo, kde se vzdouvaly závěsy.

„Jak je matce? Má dobrou náladu? Už se uzdravila?“

„...Dage.“

„...To je dobře, že už je zdravá.“ Chen Bo’huan bez hnutí stál, zíral a mumlal: „Přišel jsem o Xianxian, nemůžu ještě přijít o matku.“

„Dage, prosím pojď se najíst...“

Xianxian Luo plakala a křičela, držela se za hlavu a úpěnlivě naříkala.

„Ne...nechod...neodcházej...“

„Dobře,“ řekl Chen Bo’huan. Unavená postava se odvrátila a zmizela.

Xianxian tam stála sama, omráčená, po tvářích se jí koulely slzy jako hrachy. Zvláštní náhodou se stalo, že k ní dolehly hlasy bratrů Chenových, právě těch, kteří měli na svědomí její smrt. Druhý nejstarší a nejmladší bratr si spolu šeptali.

„Máti je celá šťastná, konečně se začíná všechno dařit.“

„Aby ne. Půl roku musela předstírat nemoc, aby tu štěnici dostala z domu, tak proč by neměla být šťastná?“

Nejmladší bratr mlasknul a potom prohlásil: „Nemůžu uvěřit, že umřela. My jsme jí přece jenom vyhodili, nechtěli jsme jí zabít. Byla tak hloupá, že ani nevěděla, kam si jít pro pomoc.“

„Kdo ví. Možná byla jen stejně slabá a nanicovatá jako ten její táta třasořitka. Za to že umřela, my nemůžeme. Máti jí sice podvedla, ale my jsme to měli taky moc těžký. Stačilo trochu myslet. Jen blbec by si vybral jí, vesnickou holku, a ne dceru prefekta. Navíc, kdybychom urazili Yaoovu drahou dcerušku, nedopadlo by to pro nás vůbec dobře.“

„Máš pravdu. Byla prostě pitomá. Když se rozhodla zmrznout, není to ničí vina.“

Všechno to slyšela. Teprve po smrti pochopila, co mysleli tím, když jí říkali, že nosí neštěstí. Znamenalo to jednoduše, že je chudá, má nízké společenské postavení a nemůže se srovnávat se ctěnou dcerou pana prefekta.

Jen blbec by si vybral jí, vesnickou holku.

Konečně se to v ní zlomilo.

Vrátila se do chrámu mistryně obřadů duchů, srdce jí přetévalo záští. Tam zemřela, slabá a bezmocná. A vrátila se, plná hořkosti, se srdcem ztvrdlým na kámen.

Bývala tolik hodná a laskavá, teď však uvolnila veškerou zlobu, kterou v sobě kdy nosila. Chraplavě se rozkřičela, oči jí zrudly, duše se chvěla.

Křičela: „Já, Xianxian Luo, chci, aby se z mé duše stal zlý duch, prosím, aby mi mistryně duchů dopřála pomstu! Chci, aby celá rodina Chen zašla strašnou smrtí. Chci, aby ona...Chci, aby má tchyně, která je horší než stvůra, zabila své syny vlastníma rukama! Všechny! Chci, aby mě Chen Bo’huan doprovázel do podsvětí! Aby byl pohřbený společně se mnou! Nesmírím se s tímhle. Nenávídím je! Nenávídím!“

Hliněná modla ve svatyni sklopila oční víčka a rty se ohrnuly v úšklebek. Chrámem se rozezněl hlas.

„Přijímám úctu, kterou mi prokazuješ. Splním tvé přání. Od nynějška jsi zlým duchem. Jdi a zabij každého, kdo se na tobě dopustil křivdy.“

Rudě se zablesklo a potom už si Xianxian nic nepamatovala.

Chu Wanning však už věděl, co se stalo dál. Mistryně obřadů duchů ovládala zlého ducha, který se stal z Xianxian. Ten posedl paní Chen a zabíjel členy rodiny Chen jednoho po druhém. Důvodem, proč se tělo Chen Bo'huana ocitlo v rakvi vykopané na hoře bylo Xianxianino přání: chci, aby byl pohřbený společně se mnou. Rakev byla záměrně přesunuta na místo, kde si on a jeho nová manželka chtěli udělat domov, jako kletba a současně pomsta. Parfém v Chen Bo'hanově rakvi voněl proto, že když zemřela, bylo tělo Xianxian celé pokryté a prosáklé vůní sta motýlů. Rakev byla naplněná negativní energií a těžkou vůní, protože uvnitř s Chen Bo'hanem spala Xianxianina duše.

Xianxian Luo neměla žádnou rodinu. Když takoví lidé zemrou, jejich těla se obvykle spálí, místo, aby je pohřbili. Protože už tělo neměla, mohla Xianxian získat svou podobu zpět jedině v rakvi mistryně obřadů duchů. Když tehdy Chu Wanning rozbil rakev svým bičem, duše Xianxian ztratila svou schránku a dočasně se rozptýlila. Proto byla negativní energie tak silná, dokud byla rakev uzavřená, ale nezřetelná, jakmile se rakev otevřela.

A proč v říši přeludů byli všichni mrtví spojeni do párů a jen Chen Bo'han měl vedle sebe papírovou figurínu nevěsty? Chu Wanning nad tím chvíli hloubal a pak to pochopil: Mistryně obřadů duchů nemohla porušit vlastní slib, papírová figura měla představovat „hmotné tělo“ neboli nádobu pro duši Xianxian Luo, protože jenom tak mohla být Xianxian Luo pohřbena společně s Chen Bo'hanem.

Všechno bylo jasné. Chu Wanning hleděl na bezmocnou dívku polapenou v bariéře. Chtěl jí něco říci, ale nenalézal slova.

Starší Yuheng na tom byl s vyjadřováním opravdu špatně. Všechno, co říkal, mu ze rtů plynulo jen s obtížemi. Mlčení se protahovalo, a nakonec neřekl vůbec nic.

Dívka stála uprostřed nekonečné temnoty, její měkké kulaté oči zářily. Chu Wanning se jí do těch očí zahleděl a najednou už to nedokázal dál snášet. Nejraději by odešel někam pryč, další pohled na ni už nemohl vydržet. V okamžiku, kdy chtěl otevřít oči a zrušit hradbu obnovené pravdy, dívka promluvila.

„Bratříčku Yanluo, já bych ti ráda něco pověděla.“

„Hm.“

Dívka sklonila hlavu a začala vzlykat do dlaní. Měkce ze sebe vypravila: „Bratříčku Yanluo, já nevím, co všechno jsem dělala potom, ale... já doopravdy nechtěla zabít svého muže. Já jsem nechtěla, aby se ze mě stal zlý duch. Opravdu...“

„Já ty pomeranče neukradla. Já jsem opravdu manželka Chen Bo'huana a nikdy, za celý svůj život, jsem nechtěla nikomu ublížit.“

Její rozechvělý hlas přerušovalo vzlykání.

„Já...jsem...nelhala.“

„Já nelhala.“

„Proč to bylo celý můj život takové, nikdo mi nikdy nevěřil.“

Zoufale se rozplakala. Chu Wanningův hlas se rozezněl ve tmě. Moc toho neřekl, ale mluvil bez zaváhání.

„Hm.“

Malá Xianxian se celá roztřásla.

„Já ti věřím,“ řekl Chu Wanning.

Xianxian Luo si stírala slzy, ale nedokázala přestat plakat. Nakonec si zakryla usazenou tvář a hluboce se uklonila osobě, kterou v temnotě nemohla vidět.

Chu Wanning rozevřel oči. Mlčel. Čas uvnitř bariéry plynul jinak než ve vnějším světě. Uvnitř bariéry byl dlouho, zvnějšku to však vypadalo jako kratičký okamžik. Mo Ran ještě nepřišel a zbývající členové rodiny Chen ho znepokojeně pozorovali.

Chu Wanning svinul vrbovou haluz a mluvil na paní Chen: „Já vyslovím tvé křivdy. Teď můžeš spát.“

Paní Chen civěla svými krvavě rudými očima a potom se v bezvědomí se zaduněním svalila na zem.

Chu Wanning zvedl hlavu, jeho pohled přejížděl po tváři obchodníka Chena a pak se zastavil na nejmladším synovi. Hlas měl dutý a studený: „Zeptám se vás ještě jednou a naposledy.“

Mluvil pomalu a každé slovo pečlivě vyslovoval: „Tak vy opravdu nevíte, čím hlas to byl?“

23. kapitola – Jeho Výsost ho nemůže zastavit

Nejmladšímu synovi se neovladatelně roztřáslly obě nohy. Pohlédl na otce. Obchodník Chen rejdl očíma sem a tam. Po chvíli zamumlal: „Neznám ho. Nepoznávám ten hlas!“

Chu Wanningova tvář byla studená jako sníh.

„Lháři,“ vydechl tiše.

Vždy vypadal vážně. Ale teď, když se mračil, když ho obestíral hněv, vypadal ještě nebezpečněji, ještě hrůzněji, než duch.

Obchodník Chen bezděčně ustoupil o dva kroky.

Chu Wanning prudce udeřil Tianwenem do země. Po celé délce prutu přesakovaly jiskry a drobné plamínky na něm tančily jako lístky ve větru.

Obchodník Chen upadl na zadek.

„Vytvořila Vůni sta motýlů opravdu vaše rodina? Oženil se váš nejstarší syn jen jednou? Kdo je Xianxian Luo? Jste už ve zralém věku, a přesto tak nestydatě lžete!“

Obchodník Chen střídavě otvíral a zavíral ústa, ale nevycházel z nich žádný zvuk. Jeho obličej změnil barvu z popelavé šedi v šarlatovou červen.

Dcerka, která se celou dobu krčila po straně zaslechla jméno Xianxian Luo a rozplakala se. Přikradla se ke své matce, poklekla a začala třást bezvládným tělem.

„Sestřičko Luo, sestřičko Luo, to jsi byla ty? Já vím, že ti moc ublížili, že jim to nedokážeš odpustit, ale prosím tě, jen kvůli mně, už naši rodinu nech na pokoji...sestřičko Luo...“

Chu Wanning se sklonil, Tianwen v jeho ruce žhnul zlatým ohněm. Jeho rukojetí zvedl skloněnou hlavu obchodníka Chena. Štítit se sahat na jiné lidi vlastníma rukama; naskakovala mu z toho husí kůže.

„Vy si opravdu myslíte, že nepoznám, když mi někdo lže?“ Mluvil chladně, upřeně zíral obchodníku Chenovi do tváře a viděl svůj vlastní odraz v jeho vyděšených očích. Měl v nich opravdu nelaskavý obličej, ledový a krutý, jako je čepel pokrytá jinovatkou. Ale co na tom. Yuheng noční oblohy nikdy nepotřeboval cizí náklonost.

„Pane Cesty, pane Cesty, poslali vás sem z hory Sisheng a já jsem klient, do mých soukromých záležitostí vám nic není, já...“

„Výborně,“ řekl Chu Wanning. „Nebudu zasahovat do vašich soukromých záležitostí. Zemřete tedy.“

„Počkejte! Počkejte! Vy nemůžete...“

„Nemohu?“ Chu Wanningovi přimhouřené oči se nebezpečně zaleskly. „Nemohu co?“

„Já jsem...Vy jste... vy...“

„Kdybyste byl žákem mé sekty“, řekl Chu Wanning a přejížděl prsty Tianwen, „na místě bych vás zbičoval a zlámal vám kosti.“

Když to obchodník Chen slyšel, konečně přestal dělat hloupého. Viděl, jak tvrdě se Chu Wanning chová, jak vystupuje bez jakékoli známky soucitu, který by se dal u kultivujícího očekávat a začaly se mu podlamovat nohy. Poklekl, odhodil všechnu důstojnost a začal kvílet.

„Pane Cesty, m-my neměli jinou možnost, nemohli jsme si dovolit odmítnout dceru prefekta. Z těch starostí a obav jsme skoro nemohli ani jíst, pane Cesty...“

Když nařikal, natáhl paže k Chu Wanningovi, aby mu objal nohy. V Chu Wanningovi se vzedmula vlna znechucení. Jak uviděl, že se na něj obchodník Chen chystá sáhnout, bez přemýšlení švihl Tianwenem a s odporem vykřikl: „Nedotýkejte se mě!“

„Ááá!“ Tianwen mu rozsekl hřbet ruky, a i když v úderu nebyla žádná duchovní síla, obchodník Chen přesto skučel bolestí a křičel: „To je neuvěřitelné! Kultivující z hory Sisheng týrá prosté lidi!“

„Vy...!“

Když do domu rodiny Chen dorazil Mo Ran spolu s oběma zraněnými, uvítal ho pohled na kňučícího, usopleného obchodníka Chena, který klečel na zemi, roztřeseným prstem ukazoval na Chu Wanninga a ječel: „Která jiná sekta kdy udělala něco takového? Hora Sisheng shrábla peníze a místo, abyste mně, svého klienta chránil, tak na mně útočíte! To je..., to je tak ostudné! Ale já to řeknu všem! Rozhlásím to do celého světa! Všichni se dozví, co je ta vaše... vaše sekta zač! Postarám se, abyste měli zničenou pověst! Nikdo vám už nedá ani měďák!“

Chu Wanning vrčel: „Co na tom, že máte peníze? Dovolují vám snad peníze, abyste zaměnil dobro za zlo, abyste laskavost splácel krutostí? Znamená to, že když máte peníze, můžete si dělat co chcete, že můžete porušit všechny své sliby?“

Nejmladší syn se báživě ozval: „Ale my jsme Xianxian Luo nezabili, jen jsme jí trochu natloukli a vyhnali ji. To ona sama si řekla, že už nechce dál žít. Není to naše vina, že se v té zimě nešla nikam schovat, jak nás z toho můžete obviňovat? My jsme nikoho nezabili, nemůžete nás špinit jen proto, že jste mocný kultivující.“

Jeho řeč byla velmi chytrá. Čistě nezaujatě vzato, Chenovi neporušili žádný zákon. I kdyby je Chu Wanning pohnal před soud, každý úředník by je nanejvýš pokáral za to, že si počínali bezcitně a nečestně, ale nikdo by je za nic nepotrestal.

„No, jak říká přísloví: Nezabil jsem strýce, ale strýc umřel kvůli mně. Pěkně jste si to zařídili.“

Chu Wanningova ruka, sevřená kolem vrbové haluze, se chvěla hněvem.

Obchodník Chen byl náramně mazaný, a jak zas vzal rozum do hrsti, už se nebál. Ze začátku měl strach, že je Chu Wanning nechá na pospas zlému duchu, ale když o tom teď uvažoval, toho zuřivého pána Cesty přece poslali z hory Sisheng. A když si jako nejvýznamnější sekta dolní kultivační oblasti už vzali peníze, budou to muset dokončit, to mu říkal zdravý rozum.

Když si to promyslel, přestal mít strach. Chytil se za tu svou pazouru, na které byla mělká ranka a začal zas bédovat; ronil slzy a z nosu mu teklo.

„Co že jsme si zařídili? My, rodina Chen, jsme nikdy nespáchali nic opovrženého, žádnou vraždu, žádné zhářství. Jak by mohla být naše vina, že Xianxian Luo už nechtěla žít? Jestli neprovedete řádné vymytání toho ducha, okamžitě půjdu na horu Sisheng a budu si na vás stěžovat! Jak si to představujete! Když si vezmete něčí peníze, musíte odvést svou práci, jak to že nechápete, tak jednoduchou věc a vy –.“

Než to stačil dokončit, Chu Wanning vytáhl vlastní váček na peníze a bez mrknutí oka jej hodil na zem před Chena. „Vracím vám vaši platbu v plné výši. Jen si stěžujte!“

Tianwen oslnivě zazařil; vrbové lístky byly ostré jako nože. Zaskočený obchodník Chen se rozječel, zakryl si hlavu a jako krysa odcupital ke své dceři; zbaběle ji strčil před sebe, aby ho chránila před dalšími ranami.

Naštěstí byl Chu Wanning v bičování dost zkušený a Tianwen a jeho mysl byly jedno a totéž. Vrbový prut se okamžitě stáhl nazpět a Chenovy dcerky se ani nedotkl, pak zakroužil a zamířil k obličejí obchodníka Chena. Ozval se hlasitý křik a vystříkla krev.

Obchodník Chen vůbec neočekával, že jeho vystupování udělá na Chu Wanninga tak malý dojem. Z jeho předchozí sebejistoty zbyla jen louže bláta. Utíkal a bédoval.

„Přestaňte, přestaňte! Pane Cesty vykládal jsem samé hlouposti! Úplné hlouposti! Áá! Pane Cesty ušetřete mě! Prosím, já vás prosím, už jsem starý a slabý, já to nevydržím! Pane Cesty slitujte se, slitujte se, je to všechno naše vina! Je to naše vina!“

Chu Wanning ho však neposlouchal. Jeho srdce přetévalo hněvem, fénixovi oči se zlověstně zúžily, Tianwen zatančil vzduchem a obchodník Chen se svalil na zem a sténal bolestí.

Mo Ran vešel do brány a strnul.

Ještě nikdy neviděl, že by Chu Wanning zmrskal prostého člověka, a navíc ještě tak nemilosrdně, jako by bičoval krvelačné zvíře. Vrbová haluz svištěla tak rychle, že byla téměř neviditelná.

Co to má sakra znamenat? Kultivující, co bije klienta? Ať už v horní nebo v dolní kultivační oblasti, taková věc by určitě nadobro zničila pověst kultivujícího. Ať už měl Chu Wanning špatnou povahu nebo dovoloval svým pocitům, aby přebily rozum, přece nemohl zajít tak daleko, aby udělal takovou šílenou chybu? Toto bylo daleko vážnější než krádež a smilstvo.

Shi Mei úlekem zbledl. Vystrašeně strkal do Mo Rana: „Dělej něco! Zastav mistra!“

Mo Ran předal snachu Yao, která byla stále v bezvědomí – tu hýčkanou dceru prefekta Yao – Shi Meiovi, přistoupil k Chu Wanningovi a sevřel mu zápěstí, polekaný a naplněný úzkostí.

„Mistře – vy – co to děláte?“

Chu Wanning byl v příšerné náladě; čelo měl zbrzděné vráskami. „Nech mě!“ zakřičel.

„Mistře, to je proti řádu...“

„Ty mi nemáš co vykládat! Který ze sedmi set padesát příkazů a zákazů hory Sisheng neznám lépe než ty? Nech mě!“

Mo Ran zvedl hlas: „Tak proč s tím nepřestanete?“

Chu Wanning nechtěl dál plýtvat slovy. Vyrhl svou ruku z jeho sevření a obchodníka Chena zasáhlo další ostré šlehnutí.

„Mistře!“

„Zmiz!“ zavrčel Chu Wanning, oči jako led.

Obchodník Chen upozoroval, že Mo Ran je pohledný a pokouší se zabránit dalšímu násilí – tedy určitě dobrák – a tak se k němu rychle přivlekl, ukryl se za ním a zatahal ho za límec oděvu.

„Pane Cesty, prosím, promluvte si se svým mistrem, já, moje staré kosti...i když jsem se provinil, i když jsem se provinil, moje staré kosti takové bití nevydrží...“

Jenže navzdory jeho očekávání, když se k němu Mo Ran otočil a spatřil jeho slzami zvlhlý, usoplený obličej, nepocítil žádnou lítost, jenom znechucení. Rychle se odvrátil. Vydechl: „ach.“ A pak s opovržením pronesl: „Nedotýkejte se mě.“

Když obchodník Chen pochopil, že u něj zastání nenajde, zadíval se na Shi Meie, který snaže Yao pomáhal posadit se na židli. Se svou poslední nadějí se začal plazit k Shi Meiovi, plakal a skučel.

„Pane Cesty, pane Cesty, buďte ke mně dobrý, buďte ke mně milosrdný, já vím, že jsem se zachoval špatně, byla to moje vina, moje vina, prosím, já vás prosím, promluvte si se svým mistrem, já jsem se zachoval velmi zle, ale přiznávám svůj poklesek...já...já...já udělám všechno, co budete chtít, jen mu řekněte, ať už mě nebije, jsem starý, moje tělo to nevydrží...nevydrží...“

Žalostně naříkal, opravdově prosil o svůj život, připlazil se Shi Meiovi po bok a tahal ho za šaty.

Shi Mei byl samá lítost a začal Chu Wanninga naléhavě prosit: „Mistře, ten stařec už poznal, že se zachoval špatně, prosím prokažte mu milosrdenství a ušetřete...“

„Uhni mi z cesty!“

„Neslyšels mě?“ zasyčel ostře Chu Wanning.

Shi Mei se roztřásl strachem a ustoupil. Tianwen zapráskal vzduchem, mířil přímo na obchodníka Chena, který si zakryl pažemi hlavu a vyrazil polekaný výkřik. Ten zvuk zněl opravdu žalostně, Shi Mei nemohl jinak a postavil se před něj, aby ránu zadržel.

Rána dopadla.

Shi Mei byl příliš rychlý; Chu Wanning se pokusil stáhnout, ale bylo už příliš pozdě.

Krev odkapávala. Shi Mei byl zesláblý, a tak po šlehnutí klesl na kolena. Zakryl si svou jemně vykrouženou bradu, ale nedokázal zastavit krev, která mu protékala mezi prsty...

Miko 划水中

24. kapitola – Jeho Výsost s ním vede studenou válku

Na chvíli se rozhostilo mrtvé ticho, přerušované pouze popotahováním obchodníka Chena.

Shi Mei měl skloněnou hlavu a rukou si zakrýval bradu. Vážnými očima se zadíval na Chu Wanninga: „Mistře, prosím, přestaňte s tím. Jestli v tom budete pokračovat, zodpovědnost padne na horu Sisheng...“

Mo Ran málem vyletěl z kůže. Snad byl zpustlík, ale byl bezvýhradně oddaný Shi Meiovi. V tomto novém životě se zapřísáhl, že bude na Shi Meie dávat pozor a bude ho ochraňovat. Sotva uplynulo pár dní a Shi Mei je zraněný a zbitý. Jak se to jen mohlo stát! Ani neměl chuť si to napřed vyřídit s Chu Wanningem a místo toho se rozběhl k Shi Meiovi, aby viděl zranění na jeho bradě.

„Jsem v pořádku,“ řekl měkce Shi Mei.

„Já se podívám.“

„Vážně to nic není.“

Shi Mei se pokoušel vzdorovat, ale Mo Ranovi se podařilo odstrčit mu ruku, kterou ránu zakrýval. Okamžitě se mu stáhly zornice.

Byla to hluboká rána, rudá a rozšklebená, která se táhla až na krk a stále krvácela.

Mo Ran zuřil. Hryzal se do rtu a dlouho se pohledem zabodával do Chu Wanninga, než konečně vypěnil a zakřičel: „Už jste skončil?“

Chu Wanning se tvářil sklesle a mlčel. Neomluvil se a ani se k nim nepřiblížil. Jen tam tak stál, pořád na stejném místě, svíral Tianwen, ale už jej nenabíjel duchovní energií.

Mo Ranovi připadalo, že má v hrudi bezpočet zuřících démonů. Kdo by mohl připustit, aby jeho milovaný, který v minulém životě zemřel, znovu takto trpěl?

On a Chu Wanning na sebe zírali, ani jeden nedokázal odvrátit pohled. Mo Ranovy oči se začaly podlévat krví; nenáviděl Chu Wanninga tolik let, že mu ta nenávisť pronikla až do morku kostí – proč musí ten člověk stát vždycky proti němu!

Kdysi dávno, když vstoupil do sekty, něco udělal špatně a Chu Wanning ho téměř umrskal k smrti. Když byl Shi Mei zraněný, Chu Wanning, který měl za celý svůj život pouze tři žáky, tam jenom stál a díval se. Potom Shi Mei zemřel, hora Sisheng byla zničena a Mo Weiyu se stal jediným vládcem celého kultivačního světa. Všichni se před ním plazili. Jenom Chu Wanning stál pokaždé proti němu, ať už se vydal doprava nebo doleva, byl tam, aby jít jeho svědomí – jako věčná připomínka toho, že císař Taxian Jun je ve skutečnosti jen blázen, od kterého se všichni, kdo mu byli trochu blízcí, odvrátili.

Chu Wanning.

Chu Wanning.

V životě, ve smrti, pořád jen on!

Oba měli pořád navzájem ladící jasně červené svatební šaty, stáli tváří v tvář, ale jako by se mezi nimi rozevírala hluboká propast.

Chu Wanning konečně stáhl Tianwen.

Obchodník Chen si zhluboka oddechl, klekl si před Shi Meie a nepřestával bít čelem o zem: „Jste tolik laskavý, tolik laskavý, dobrý pán je opravdový živý buddha, náš zachránce, děkuji, že jste uchránil mou rodinu pane, děkuji pane, děkuji pane.“

Tak to pokaždé skončilo.

Postaral se o zlého ducha, ale byl to také on, kdo zasadil tu krutou ránu. Chu Wanning udělal to, co se od něj očekávalo i to, co se od něj nečekalo. Dopadlo to tak, že soucitným zachránce se stal někdo jiný a on byl ten zlý.

Pokaždé to tak dopadlo.

Měl špatnou povahu a už se s tím smířil. Ani trochu toho nelitoval.

Jistě, měl ošklivý pocit z toho, že nešťastnou náhodou udeřil svého žáka, ale styděl se dát to najevo, a nedokázal se přinutit, aby mu řekl něco povzbuzujícího a vřelého, tak šel pryč, až stanul před Chenovou malou dcerkou. Dívka se na něj zadívala; ze strachu bezděčně ustoupila a zachvěla se.

Z celé rodiny Chen byla jen ona dobrosrdečná. Chu Wanning změkčil svůj tón: „Tvá matka byla posedlá duchem, a její život to zkrátilo nejméně o dvacet let. Pokud se nenapraví a bude se stále

prohřešovat proti dobrým mravům, obklopí ji negativní energie a zemře ještě dříve. Až se vzbudí, řekni jí, ať ze dřeva červené hrušně vyrobí pamětní tabulku pro mladou paní Luo a pravdivě tam uvede, jaké bylo její postavení v rodině. Xianxian Luo byla řádná manželka Chen Bo'huana a je nutné, abyste veřejně oznámili, že to vaše rodina celé roky tajila, a tím bylo splněno její přání.

Na okamžik se odmlčel a poté jí podal tenký spisek: „Navíc je třeba, aby všichni členové rodiny třikrát denně poklekli a opakovali ‚Zařikadlo vysvobození‘, aby pomohli duši mladé paní Luo nalézt klid a zahnali duchy, kteří rodinu souží. To je třeba dělat bez přestání po deset let, jinak se mladá paní Luo vrátí a bude se mstít.“

Děvčeti se třásl hlas, když řeklo: „Ano, d-díky, pane Cesty.“

Chu Wanning se otočil a zamračil se na obchodníka Chena s jeho synem; pohled byl ostrý jako dýka pokrytá sněhem.

„Až se snacha Yaoová probudí, vy dva jí musíte všechno vysvětlit a nechat ji, aby se sama rozhodla, co dělat. Pokud se pokusíte něco před ní utajit, vyrvu vám oběma jazyky!“

Ti dva byli jenom prolhaní zbabělci, a když se věci zvrtyly, neodvážili se odporovat. Oba se klaněli až k zemi a slibovali, že všechno udělají, přesně tak, jak jim bylo řečeno.

„Vůni sta motýlů vytvořil jen a jen pan Luo a nikdo jiný, ale vy jste bezostyšně tvrdili, že se jedná o váš recept. Chápete, co máte dělat. Už na vás nebudu plýtvat slovy.“ Chu Wanning mávl svými rukávy a obrátil se k odchodu.

„Z- zajisté v našem obchodě vše uvedeme na pravou míru a objasníme, že tuto vůni vytvořil pan... pan Luo...“

Když tak bylo o všechno postaráno, Chu Wanning nařídil Mo Ranovi, aby odnesl snachu Yao do domu, a tam byl z jejího těla odstraněn jed.

Mo Ran měl srdce plné zloby, ale chápal, že ve svém mládí musí mistrovi projevovat úctu a nedávat najevo vzdor, nevzpíral se tedy a jen stiskl Shi Meiovu ruku a zašeptal: „Postarej se o svůj obličej a zastav si krvácení. Já ji vezmu dovnitř.“

Na stěně v pokoji Chenova nejstaršího syna byl stále veliký červený znak dvojitého xi pro štěstí. Všechno se seběhlo tak rychle, že to zřejmě ve zmatku zapomněli uklidit. Nyní, když se Chen Bo'guan obrátil v prach, to působilo jako zlomyslný výsměch.

I snacha Yao došla úhony v té přihlouplé frašce o chamtivosti. Co asi bude dělat, až se probere?

Byla to prostá žena a nebyla tak odolná jako Shi Mei. Chu Wanning jí v tichosti vytáhl otrávenou krev a dal jí lék. Mo Ran stál celou dobu poblíž, držel umyvadlo s vodou a podával ručníky, ale celou dobu jeden na druhého nepromluvili, ani se na sebe nepodívali.

Když Chu Wanning odcházel, lhostejně zavadil pohledem o stěnu pokoje. Něco tam bylo. Zůstal zírat na báseň přilepenou ke zdi. Sloupce znaků byly pravidelné, písmo úhledné a úpravné. Tuš zaschla nedávno a okraje papíru ještě nezačaly žloutnout.

Stálo tam:

Pár něžných rukou barvy červánku,
žluté víno vlní se jak rákos ve vánku.
Město všemi odstíny jara přetéká,
i vrba u zdi paláce si zeleň oblékla.
Východní vítr duje, samý chlad a zloba,
a radost tenká nitka je pouhá.
Přadeno žalu vydá mnoho pevných, silných nití,
kolik roků už od sebe jsme odstřihnoutí?
Zle, zle, zle.

Jak zastara zas jaro přichází:

já osamělý, zchřadlý, zmarněný,
déšť slzí promáčel hedváb červený,
broskvoně poztrácely všechn vonný květ,
pavilón nad jezerem ztich, co už je to let.
Věčná je ta přísaha, jak hora, kterou nic neotřese,

tak těžký je ten list, tak těžký, že ruka ho neunes.
Ne, ne, ne.

Chu Wanning pocítil na hrudi náhlou tíhu. Rukopis byl elegantní a dole, na místě podpisu se křiklavě vyjímaly tři znaky: Chen Bo' huan.

Mladý pán Chen se oženil s dcerou z rodiny Yao proti své vůli, a své trápení si musel nechat sám pro sebe. Strávil snad poslední dny svého života tím, že stál u okna, se štětcem v ruce a nemohl dělat nic, jen přepisovat „Vlásenku s fénixem“, báseň o ztrátě a rozchodu?

Už nechtěl v domě rodiny Chen zůstat ani o chvíli déle. Nevšímal si ostré bolesti, která mu projela ramenem a obrátil se k odchodu.

Chu Wanning i Shi Mei byli oba zranění a nebyli ve stavu, aby mohli bez zastávky dojet na horu Sisheng a Chu Wanning navíc špatně snášel létání na meči, proto se rozhodli zůstat na noc v hostinci. Tak si také budou moci zítra prohlédnout chrám a ujistit se, že nic nezanedbali.

I když Chu Wanningův „vítr“ rozdrtil všechny mrtvolky a démony na prach, znamenalo to jen, že byla zničena jejich těla, ale ne jejich duše. Nic jim nepřekáželo v tom, aby se o pár dní zdrželi, aby se přesvědčili, že neuniklo něco, co by mohlo dál působit potíže.

Chu Wanning mlčky rázoval v čele a jeho žáci spěchali za ním. Vypadalo to, jako by si Shi Mei právě na něco vzpomněl a zeptal se: „Mo Rane, co...co mají znamenat šaty, které máš ty i mistr na sobě?“

Mo Ranovi chvíli trvalo, než mu došlo, že on i mistr jsou pořád ve svatebních šatech. Měl obrovský strach, aby to Shi Mei nepochopil špatně a chvatně si je svlékl.

„To...mm, ten přelud předtím, vlastně o nic nejde, já...“

V půlce věty se na něj podíval, a pochopil, že i Shi Mei prošel svatbou duchů a má také svatební šaty. Ty jeho však nesly jiný vzor, a protože byly dost roztrhané, nebyly na první pohled k poznání.

Ale stejně to byly svatební šaty. Když tak stál vedle Shi Meie, mohl si představovat, že tehdy v tom přeludu, který vyvolala mistryně obřadů duchů, to byly jeho ruce, kterých se dotýkal, byl to on, komu se uklonil, se kterým se napil vína ze stejné číše. Okouzleně se na něj díval a nechtělo se mu přestat.

Shi Mei se povzbudivě usmál: „Co je? Nedožekl jsi to.“

„Ne, nic,“ zabručel Mo Ran.

Chu Wanning byl o několik kroků napřed. Nebylo jisté, kolik toho slyšel, ale zastavil a otočil se.

Obloha začínala světlat. Neklidná noc uplynula a nad obzor vyšlehávaly první paprsky svítání; z propasti temnoty se rodilo slunce, rudé jako rozervané krvácející srdce a úchvatně zbarvovalo nebe.

Chu Wanning stanul; dlouhá noc se rozjasňovala, a na něj dopadalo světlo vycházejícího slunce, které ozařovalo oblaky. Svatební šaty byly rudé jako krev, a jitřní slunce kolem něj rozžehlo zlatou aureolu, výraz jeho tváře byl nečitelný.

Náhle prudce vzkypěl příval duchovní energie, který svatební šaty roztrhal na kousky. Červené útržky se zatřepotaly jako okvětní lístky vadnoucích květů jabloně haitang. Vítr je unášel do dálky.

Ve větru zavlál bílý oděv a vlasy černé jako tuš. Na rameni byla krev. Útržky tkaniny tančily ve větru. Skvrna od krve na místě, kde byl zraněn, když chránil Mo Rana byla na bílém šatu mnohem nápadnější.

Uplynula nějaká doba, než Chu Wanning jízlivě poznamenal: „Mo Weiyu, stalo se snad mezi tebou a mnou něco, co by se dalo špatně vyložit?“

Mo Rana oslovoval jménem Mo Weiyu, kdykoli byl rozzlobený, bylo to přehnaně zdvořilé a studené, bez jediné stopy vřelosti.

Mo Rana to celé zaskočilo a nevěděl, co má říci.

Chu Wanning se odvrátil a šel. V tu dobu bylo všude kolem liduprázdno, a tak kráčel sám pod širým nebem.

Jeho tvrdý a posměšný výraz zmizel, jakmile za ním zapadly dveře pokoje v hostinci. Chu Wanning zatnul zuby, zvedl ruku, aby se dotkl ran na rameni a tvář se mu sevřela bolestí.

Drápy mistryně obřadů byly součástí duchovního těla, podobně jako Tianwen a byly stejně mocnou zbraní. Celé rameno měl rozervané, ale během zápasu s duchem nebyl čas si je ošetřit. Teď bylo zanícené a začalo hnisat; bolest byla nesnesitelná.

Chu Wanning stál uprostřed pokoje. Pomalu vydechl a potom se pokusil svléknout. Zaschlá krev však plátno přilepila ke kůži a když za oděv zatahal, bolest mu začala tepat v celém těle.

Mo Ran měl pokoj hned vedle, stěny byly tenké. Nechtěl, aby ho někdo slyšel, tak skousl ret a látku jediným prudkým pohybem odtrhnul.

„Aaa...!“ Chu Wanning vyrazil zdušené zasténání. Rozevřel rty. Kousnul se příliš hluboko, na rtu i zubech měl krev. Lapal po dechu, tvář mu zbělela a celé tělo pokrýl chladný pot.

Sklopil své dlouhé řasy, podíval se na zranění a otřásl se.

Bylo to zlé.

Ale snad by se to dalo zvládnout...

Opřel se o stůl a pomalu se posadil na židli. Nezraněnou rukou namočil do vody ručník, který přinesla služka, a přestože cítil krutou bolest, postupně si vyčistil rány.

Pak vzal ostrý nůž a odřezal odumřelou tkáň a natřel rány mastí, kterou připravila paní Wang.

Nakonec, pomalu a ztěžka si rameno sám obvázal.

Neměl ve zvyku ukazovat jiným svou slabost. Mnohokrát už zakusil podobnou bolest, a pokaždé se s ní vypořádal sám. Zraněné zvíře si najde útočiště, kde se ukryje a kde si líže rány. Občas si připadal jako samotářská šelma. Nic, než samotářský život ho stejně nečeká. Věděl, že těžko v někom vzbudí zalíbení a nechtěl se uboze škemrat o něčí pomoc. Měl svou hrdost.

Ale když se svléknul, spadnul na zem brokátový váček.

Červená lesklá látka nesla vzorek květů a listů mimózy. Když váček otvíral, prsty se mu chvěly bolestí. Uvnitř byly dva propletené pramínky vlasů. Jeho a Mo Ranových vlasů.

Chu Wanninga na okamžik obestřely mráčky. Chtěl váček zapálit plamínkem svíčky, aby shořel i se svým směšným obsahem. Ale nedokázal to.

Jako by slyšel tichý smích zlatého chlapce a nefritové dívky. Když se pramínky vlasů manžela a manželky spojí dohromady, trvalá láska je jistá.

Uvědomil si, co to v něm klíčí, a pocítil sám nad sebou nechuť. Pevně sevřel váček a pomalu zavřel oči. Nedokázal přijmout myšlenky, které v něm Mo Ran vyvolával. Přál si, aby mohl své srdce vyrvat z těla, vyříznout z něj všechny ty nepřijatelné myšlenky a mrzké pocity, rozsekat je a zahodit.

Kde je jeho počestnost, jeho mravnost? Je Mo Weiyu někdo, na koho by měl myslet? Co je to za učitele? Vždyť je horší než zvíře!

Ťuk, ťuk, ťuk. Ozvalo se zaklepaní na dveře. Chu Wanning, který právě spílal sám sobě, se vylekal, vytřeštil oči a honem ukryl brokátový váček do rukávu. Potom nasadil mrzutý výraz.

„Kdo je to?“

„...Mistře, to jsem já.“

Zvenku zazněl Mo Ranův hlas a Chu Wanningovi se rozbušilo srdce.

„Můžu dál?“

** Autorem básně Vlášenska s fénixem, 釵頭鳳 je Lu You (1125-1210). Báseň údajně napsal, když se po letech odloučení setkal s milovanou manželkou, se kterou se rozvedl na přání své matky. Český překlad jsem nedohledala, ač jsem se opravdu snažila. Takže mi nezbylo než vzít čínský text básně, slovník znaků, porovnat to s několika anglickými překlady a dát tomu nějakou formu. Tak vzniklo to, co jste si před chvílí přečetli. Tímto se omlouvám všem, jejichž estetické cítění jsem svým počínáním urazila, ale lépe to nesvedu. Eri.*

Kapitola 25. – Jeho Výsost ho nemůže vystát

Chu Wanning chvíli mlčel, na tváři zasmušilý výraz. Na jazyku měl: vypadni sakra, ale nakonec zdráhavě odpověděl: „Pojď dál.“

„Co? Vy jste nezamknul dveře?“ Po tom, co se celý den jeden druhému vyhýbali, to s ním Mo Ran chtěl urovnat. Otevřel dveře a vešel jakoby nic. Chu Wanning seděl u stolu a díval se na něj s kamenným obličejem. Po pravdě řečeno, Mo Ran byl opravdu hezký a když vkročil dovnitř, jako by se v pokoji rozjasnilo.

Je mladý a jeho pleť září, rty se mu přirozeně ohýbají nahoru, takže se zdá, jako by se pořád jen usmíval.

Chu Wanning se ze všech sil snažil zachovat klid. Odvrátil pohled od Mo Rana, sklopil své dlouhé řasy, zvedl ruku, aby uhasil kadidlovou tyčinku na stole a potom se s předstíranou lhostejností zeptal: „Proč jsi přišel?“

„Přišel jsem...abych se podíval na vaše zranění.“ Mo Ran si odkašlal a pak si všiml Chu Wanningova ramena a zarazil se.

„Vy už jste se ošetřil sám?“

„Hm,“ zabručel tiše Chu Wanning.

Mo Ran neměl slov. Byla pravda, že vůči Chu Wanningovi choval zášť a že se na něj strašně rozčílil, protože zranil Shi Meie. Ale když se uklidnil, ozvalo se v Mo Ranovi svědomí. Nenávist byla jedna věc, ale nezapomněl, že Chu Wanningovo rameno bylo vážně poraněné.

V té dusné rakvi Chu Wanning držel Mo Rana v náručí, drápy mistryně obřadů zastavil vlastním tělem a nepustil ho, ani když se celé jeho tělo chvělo bolestí...

Mo Ran Chu Wanninga nesnášel. Jenže za tou nechutí, byly, kdoví proč, ukryté daleko složitější pocity.

Byl to neotesanec, kterému se v dětství nedostalo žádného vzdělání a výchovy. I když se později hodně učil a snažil se to dohnat, stále měl problémy chápat složité a choulostivé záležitosti, obzvláště takové, které se týkaly citů. Například, když došlo na Chu Wanninga, Mo Ran si dlouho drbal hlavu a marně nad tím uvažoval, ale stejně nedokázal přijít na to, co to vlastně cítí. Věděl jen, že je to jako by ho měl rád i nenáviděl současně a cítil se zároveň šťastný i nešťastný.

Když se několik pocitů pomíchalo dohromady, mocný a vznešený císař Taxian Jun cítil závrať a před očima mu tančily hvězdičky: ne, nechápu to, nedává to smysl, co je to, dost, au, moje hlava.

Mo Ran se nechtěl zaměstnávat tím, že na to bude pořád myslet, a už nechtěl plýtvat svými silami na někoho jiného než na Shi Meie.

V duchu to připsal Chu Wanningovi na účet a slíbil si, že mu to vrátí dvojnásobně, jakmile bude mít příležitost si to s ním vyřídit. Zároveň se cítil provinile. Tak bojoval sám se sebou, než se odhodlal zaklepat na dveře.

Nechtěl mu nic dlužit.

Jenže Chu Wanning byl daleko tvrdohlavější, než si představoval. Na stole uviděl hromadu zakrvácených obvazů, rudě zabarvenou vodu v umyvadle a nůž pohozený stranou; na ostří dosud lpěly krvavé kousky masa. Pocítil nával nevolnosti.

Jak se mu mohlo podařit ošetřit si vlastní zranění?

Opravdu si dokázal chladnokrevně řezat nožem do těla, odříznout odumřelé svalstvo vlastní rukou jakoby nic? Jen z pomýšlení na něco takového se Mo Ranovi zatočila hlava. Je to vůbec lidská bytost?

Shi Mei před chvílí, když mu Mo Ran čistil, ránu tiše naříkal a z očí mu tekly slzy. I když Chu Wanninga nesnášel, musel se teď před ním v duchu sklonit.

Starší Yuheng byl opravdu tvrdý a udělal na něj velký dojem.

Mo Ran tam chvíli nerozhodně stál, pak přerušil ticho, zašoupal nohama po zemi a zamumlal: „Omlouvám se za to, co jsem tam, v domě rodiny Chen... Odpusťte mi mistře.“

Chu Wanning neříkal nic.

Mo Ran se na něj zadíval: „Neměl jsem na vás křičet.“

Chu Wanning si ho nevšímal a měl stejně nečitelnou tvář jako jindy. Nikdy by to nepřiznal, ale začal se cítit ublíženě.

Mo Ran přistoupil blíž. Teprve nyní viděl, jak si Chu Wanning neobratně ovázal rameno. Plátno bylo zamotané, jako kdyby se snažil svázat kraba.

Ostatně, co se dalo čekat od někoho, kdo ani nevěděl, jak se pere prádlo?

Mo Ran si povzdechl a řekl: „Mistře, nezlobte se už.“

Chu Wanning vztekle odseknul: „Jak jsi přišel na to, že se zlobím?“

Čas plynul.

„Mistře, ten váš obvaz...“

„Myslíš, že to umíš líp než já?“

Natáhl ruku, aby Chu Wanningovi převázal obvaz, ale uviděl, jak se tváří a zaváhal; zdálo se, že když se Chu Wanninga pokusí dotknout, nejspíš se po něm ožene.

Několikrát zvedl ruku a zase ji položil. Chu Wanning byl podrážděný a úkosem se na něj podíval: „Co je, chceš mě bít?“

Chtěl ho udeřit, ale ne teď.

Mo Ran se zašklebil a bez ohledu na následky stiskl Chu Wanningovo rameno. Na tvářích se mu objevily dolíčky.

„Mistře, s dovolením, převázal bych vám to.“

Chu Wanning chtěl původně odmítnout, ale když ucítil Mo Ranovy horké prsty, vyschlo mu v ústech. Jeho rty se pohnuly, ale nevyšlo z nich nic. Tak Mo Rana nechal, ať dělá, co umí.

Ten vrstvu po vrstvě odmotával plátno, kterým už prosakovala krev, až se objevilo pět ohavných ran. Když je uviděl, otřásl se. Bylo to daleko horší zranění než rozseknutá kůže na Shi Meiově tváři.

Mo Ran chvíli zíral, a aniž sám věděl proč, zeptal se tiše: „Bolí to?“

Chu Wanning sklopil dlouhé řasy a vlídně odpověděl: „Jen trochu.“

„Udělám vám to jemně,“ řekl Mo Ran.

Chu Wanning se vyděsil, na co to zas myslí. Uši mu zrudly, hněval se sám na sebe a říkal si, že se musel zbláznit, když má takové nápady. Jeho rysy ztvrdly, náladu měl hned horší a zamručel: „Dělej, co chceš.“

Plamínek svíčky zaprskal. V jeho slabém žlutém světle Mo Ran uviděl, že na některá místa nebyla léčivá mast vůbec nanesena. Došla mu řeč; byl zázrak, že Chu Wanning ještě žil.

„Mistře.“

„Hm?“

„Co se dnes stalo v domě rodiny Chen? Proč jste je bil?“ zeptal se, když roztíral mast.

Chu Wanning chvíli mlčel a pak řekl: „Byl jsem rozzlobený, to je celé.“

„Co vás tak rozzlobilo?“ vyzvídal Mo Ran.

Chu Wanninga otázky žáka neobtěžovaly, a tak Mo Ranovi stručně vylíčil příběh Xianxian Luo. Když vyprávění skončilo, Mo Ran potřásl hlavou.

„To od vás bylo moc hloupé. Bez ohledu na to, jak moc jste byl rozčilený, jste je neměl napadnout. Být na vašem místě, něco bych na ně vymyslel, třeba bych předstíral, že jsem provedl vymítání, umyl si nad nimi ruce a nechal věcem volný průběh. Vy jste to pěkně srovnal, udělat takovou spoušť kvůli nějakým bezvýznamným darebákům, a ještě jste zranil Shi Meie...“

Mo Ran se zarazil v okamžiku, kdy málem začal křičet. Odmlčel se a zadíval se na Chu Wanninga. Soustředil se na obvazování tolik, že na chvíli zapomněl, kde je a mimoděk na Chu Wanninga mluvil neomaleným tónem svého dvaatřicetiletého já.

Chu Wanning si toho určitě všiml. Vrhla na Mo Rana studený pohled, který říkal známé: umrskám tě k smrti.

„Ehm...“

Mo Ran se namáhal s vymyšlením výmluvy, ale Chu Wanning promluvil jako první.

Lhostejně pronesl: „Ty si myslíš, že jsem chtěl Shi Meie udeřit?“

Jakmile padlo Shi Meiovo jméno, Mo Rana opustil všechnen rozum a jeho hlas zazněl podrážděně: „Copak jste ho neudeřil?“

Chu Wanning té rány litoval, ale styděl se to dát najevo, byl zahanbený; zamračil se a neřekl nic.

Chu Wanning byl zatvrzelý, Mo Ran zamilovaný a když jejich pohledy do sebe narazily, téměř vyletěly jiskry. Sotva se napětí mezi nimi trochu uvolnilo, zase se ocitli ve slepé uličce.

„Shi Mei přece neudělal nic špatného. Mistře, proč se mu alespoň neomluvíte za to, že jste ho nechtěně poranil?“

Chu Wanningovy oči se nebezpečně přimhouřily: „Já se ti mám zodpovídat?“

„...Ne.“ Mo Ran se zarazil.

„Je mi jen líto, že byl bezdůvodně zraněný a mistr mu neřekl ani promiň.“

Ve světle svíčky mladík dokončil obvazování Chu Wanningových ran a teď opatrně vázal uzal. Ještě před okamžikem to vypadalo jako důvěrný, téměř něžný výjev, ale oba se nacházeli v úplně jiném rozpoložení. Hlavně Chu Wanning, který měl pocit, jako by vypil džbán octa. Útroby mu rozleptávala žárlivost a kypěl v něm hněv.

Promiň? Takové slovo nezná. Ať ho to učí někdo pokornější!

Mo Ran pokračoval: „Bude trvat alespoň půl roku, než ta rána na tváři zmizí, ale když jsem mu to ošetřoval, říkal, že to není vaše vina. Mistře je sice pravda, že vám to nevyčítá. I tak, myslíte, že jednáte správně?“

Jeho slova jen přilila olej do ohně. Chu Wanning se pokusil zůstat klidný, ale nepodařilo se mu to.

„Jdi,“ zavrčel.

„Vypadni už!“ vykřikl vztekle.

Vystrkal ho ven. Dveře se prudce zabouchly; udeřily Mo Rana do tváře a téměř mu přiskříply prsty. Mo Ran se naježil. No tohle! Co s ním je? Šlo jen o omluvu! Tvář je přece moc důležitá, proč je pro něj tak těžké se omluvit? I jeho veličenstvo císař Taxian Jun se umí omluvit, ale Beidou nesmrtelnosti dostane záchvat. Co je na tom špatného? Proč vyvádí?

Žádný div, že o něj nikdo nestojí, i když má tak krásný obličej! Takové zbytečné plýtvání! Až do smrti zůstane sám a dobře mu tak!

Potom, co mu Chu Wanning málem přivřel hlavu do dveří a víc se o něj nestaral, vznešený a mocný Taxian Jun, pozemský císař, rozhodně nehodlal jako nějaký trouba chodit dokolečka před jeho zamčenými dveřmi. Byl neuvěřitelně neodbytný, když se pro něco rozhodl a dokázal se na člověka nalepit jako ocucaný bonbón, jenže lpěl na Shi Meiovi a ne na mistrovi.

Pokrčil rameny a vydal se za Shi Meiem.

„Už jsi zpátky?“ Krásný Shi Mei ležel a odpočíval, když Mo Ran vstoupil. Zvedl se a posadil; dlouhé černé vlasy mu halily tělo.

„Jak je mistrovi?“

„Je mu dobře a má výbornou náladu.“

Mo Ran si přisunul židli, posadil se na ní obráceně obkročmo a ruce si opřel o opěradlo. Zadíval se na Shi Meie s jeho dlouhými, rozpuštěnými vlasy a rty mu rozehrál lehký úsměv.

„Asi bych se na něj měl jít podívat,“ řekl Shi Mei.

„Uf, radši to nezkoušej,“ Mo Ran obrátil oči v sloup. „Právě má záchvat:“

„Zase jsi ho rozčilil?“

„Potřebuje snad, aby ho někdo rozčilil? Je rozčilený pořád sám od sebe. Je jak ze dřeva, od sebemenší jiskry se hned zapálí.“

Shi Mei pokýval hlavou; smál se a zároveň szel.

„Odpočívaj“, řekl Mo Ran. „Půjdu dolů, zkusím si půjčit kuchyň a něco vám uvařit.“

„Nepřeháníš to? zeptal se Shi Mei. „Byl jsi vzhůru celou noc, neměl by ses vyspat?“

„Haha, já jsem úplně svěží,“ zasmál se Mo Ran. „Ale když nechceš, abych šel pryč, můžu tu být, dokud neusneš?“

Shi Mei rychle mávnul rukou, ale vlídně prohlásil: „To nemusíš, neusnul bych, kdyby ses na mně díval. Měl by sis odpočinout a nepřepínat se tolik.“

Mo Rana to zamrzelo a jeho úsměv ztuhnul. Shi Mei k němu byl laskavý, ale zdálo se, že si udržuje jistý odstup. Byl blízko, ale přesto vzdálený, jako iluze měsíce chyceného v zrcadle, nebo obraz květu na vodě, viditelný, ale nedosažitelný.

„...Dobře.“ Mo Ran se ze všech sil snažil přenést se přes to a vynutil ze sebe další úsměv. Mo Ran měl zářivý úsměv a choval se tak bláznivě, až to bylo roztomilé, pokud ovšem nebyl zlomyslný.

„Kdybys něco potřeboval, tak mě zavolej. Budu vedle, nebo dole v kuchyni.“

„Hm.“

Mo Ran toužil dotknout se Shi Meiových vlasů, zvedl ruku, ale ovládl se a místo toho se sám podrbal na hlavě.

„Tak já jdu.“

Venku se Mo Ran rozkašlal. Teklo mu z nosu. Motýlí město bylo vyhlášené výrobou nejrozličnějších parfémů a kadidel, které tu byla poměrně levné, takže ani v hostinci se vůněmi nešetřilo. V každém pokoji hořel jiný druh kadidlové tyčinky, jeden k zahnání zlých sil, druhý, aby zapudil vlhkost, další jen aby dým provoněl místnost.

Mo Ran pach kadidla špatně snášel, ale protože Shi Mei ho měl rád, vydržel to.

Dole si to Mo Ran namířil k hostinskému, zamával na něj stříbrným prutem, oči zúžené širokým úsměvem do štěrbinek.

„Pane hostinský, udělejte mi laskavost.“

Hostinský uviděl stříbro a hned se zdvořile usmál: „Co milostpán ráčí?“

Mo Ran řekl: „Nevidím tu moc lidí, kteří by se tu zdrželi až do snídaně. Co kdybyste ostatní hosty odmítnul a ráno mi půjčil kuchyni?“

Kolik měďáků stojí snídaně? Ani všechny snídaně za čtrnáct dní by mu nevydělyaly stříbrný prut. Hostinský dychtivě souhlasil a byl samý úsměv, když vedl Mo Weiyua, který si důležitě vykračoval, do kuchyně hostince.

„Pán se chystá vařit osobně? Proč nevyužít našeho kuchaře? Je opravdu šikovný.“

„To není třeba“, ušklíbnul se Mo Ran. „Říká vám něco Dům opilého nefritu v Xiangtanu?“

„Ó, snad ne ten vyhlášený podnik, který zhruba před rokem vyhořel?“

„Hm.“

Hostinský vykouknul ven, aby se ujistil, že jeho žena má plno práce a nemůže poslouchat a potom se vědoucne uculil.

„Kdo by to místo neznal? Byl to nejproslulejší zábavní podnik na řece Xiang, dokonce tam začínala jedna moc slavná zpěvačka, dnes známá široko daleko. Škoda jen, že je to takový kus cesty, moc rád bych si ji poslechl.“

Mo Ran se zasmál: „Nu, děkuji za poklonu, i jejím jménem.“

„Její jménem? Její jménem?“ Hostinský byl celý vyjevený.

„Vy ji snad znáte?“

„Nejen že ji znám,“ odpověděl Mo Ran.

„Ach...to bych do vás nikdy neřekl. Ale můžete vlastně vy kultivující...to...“

Přerušil ho Mo Ranův smích: „A kromě té slavné zpěvačky, vybavuje se vám ještě něco?“

„No...slyšel jsem, že jídlo tam bylo vynikající.“

Mo Ranovy rty se vyklenuly do veselého úsměvu a obratně zamával kuchyňským nožem.

„Než jsem se stal kultivujícím, byl jsem pár let pomocníkem v kuchyni v Domě opilého nefritu. Tak co myslíte, umím vařit lépe já, nebo váš kuchař?“

Hostinský byl ještě ohromenější a začal koktat: „Milostpán je vážně...vážně...“

Pořád opakoval „vážně“, ale nemohl přijít na to co. Mo Ran po něm mrknul a samolibě se zazubil: „Tak snad abyste už šel, Naše kuchařská Výsost se chystá pracovat.“

Hostinského ani ve snu nenapadlo že se vybavuje s bývalým vládcem temnot a začal protivně žadonit: „Už jsem toho slyšel o lahůdkách z Domu opilého nefritu tolik, může tato prostá osoba milostpána poprosit o ochutnání?“

Myslel si, že to není žádná velká prosba a Mo Ran bude jistě souhlasit.

„Tak vy chcete ochutnat?“ zeptal se Mo Ran s drzým úsměvem.

„Ano!“

„Chtít můžete!“ ušklíbl se Mo Ran neomaleně.

„To si myslíte, že Naše Výsost bude vyvářet pro kdekoho, to je pro Shi Meie a kdyby to nebylo pro něj, Naše Výsost by ani nepřekročila práh kuchyně...“

Ponížený hostinský tam chvíli toporně postával, bezmyšlenkovitě si mnul ruce a rozpačitě se usmíval, než se konečně tiše vytratil. Sám pro sebe si mručel: co to mělo znamenat s tou „Naší Výsostí“, je to teprve výrostek, určitě si ještě ani nevytvořil zlaté jádro. Pořád mlel něco o mladší sestře, samé shimei sem, shimei tam, ale žádná holka s nimi určitě nebyla. Hostinský zakroužil očima; určitě mu přeskočilo, tak to bude.

Mo Ran se pachtil v kuchyni celé čtyři hodiny a když skončil, bylo už skoro poledne. Netrpělivě vyběhl do patra, aby vzbudil Shi Meie.

Když míjel Chu Wanningův pokoj, zastavil se.

Snad by mu měl také říci, aby se šel najíst...

Vzpomněl si na Chu Wanningovu nepříjemnou náladu a neklidně se zamračil. Ne, uvažil toho stejně málo, jemu nic dávat nebude!

26. kapitola – Když se s ním Jeho Výsost poprvé setkala

Slunce už vystoupilo po obloze nahoru a do hostince přicházelo jíst na stále více a více lidí. Mo Ran usoudil že dole je příliš rušno, a tak nařídil, aby jídlo, které uvařil, sluha odnesl nahoru do jeho pokoje.

Nakonec Chu Wanninga pozval. Mistr tu měl koneckonců nejvyšší postavení, protože Mo Ran právě teď nebyl císařem, a navíc ctil společenské zvyklosti.

Na čtvercovém stolku stály tři misky horké polévky s nudlemi. Nudle uvařil sám, byly pěkně hladké a netrhaly se, byly to mnohem lepší nudle, než jaké se dají obvykle koupit. Nahoře se kupily silné plátky hovězího, kousky opečené klobásy, svěží a křupavé fazolové výhonky, šťavnaté pekingské zelí, a sázená vejce lesklá jako žluté hedvábí, všechno krásně barevné a pečlivě uspořádané.

Ale nejlepší na tom nebyla ani svěží zelenina ani štědré porce masa ani množství ingrediencí, ale vývar, který se vařil na mírném ohni celé čtyři hodiny. Světlý vývar byl plný červených oček sezamového oleje ochuceného ostrými papričkami. Mo Ran sám rozdrtil palčivé koření v kamenném hmoždíři a povařil ho s vývarem, aby tak dosáhl plné chuti.

Protože při vaření myslel hlavně na to, že Shi Mei zbožňuje pálivá jídla, použil celé hrsti koření. Pozoroval, jak Shi Mei sklonil hlavu a začal hltat a jeho úsměv se rozšířil od ucha k uchu. Neodolal a zeptal se: „Je to dobré?“

„Výborné,“ odpověděl Shi Mei.

Chu Wanning mlčel a tvářil se zasmušile, jako by ho nebesa připravila o sto hor zlata a stříbra.

Mo Ran byl spokojený sám se sebou.

„Kdykoli na to dostaneš chuť, tak mi řekneš a já ti to uvařím.“

Shi Meiovi z toho všeho koření slzely oči, když vzhledl od jídla a mile se na Mo Rana usmál. Kdyby tam po straně neseděl Chu Wanning a nešla od něj taková zima, že změnil polovinu pokoje v ledovou jeskyni, Mo Ran by tvářil v tvář takové nádheře nevěděl, jestli si chce dřív dát nudle nebo Shi Meie.

Shi Mei nesnědl moc fazolových výhonků ani opečené klobásy, ale hovězí i zelí rychle zmizely. Mo Ran, který to po očku sledoval, vzal vlastní jídelní hůlky, přemístil fazolové výhonky a kousky klobásy do vlastní misky a své hovězí a zelí nandal Shi Meiovi.

Žáci z hory Sisheng jedli všichni v Sále Meng Po a jídlo si mezi sebou často vyměňovali, takže Shi Mei v tom nic zvláštního neviděl, jen se na Mo Rana zase usmál a řekl: „A Rane, ty nejíš hovězí?“

„Mm, mám rád fazolové výhonky.“ Pak začal jíst; uši mu trochu zčervenaly.

Chu Wanning s nehybnou tváří vybral ze své porce všechny fazolové výhonky a naházel je do Mo Ranovy misky.

„Nemám rád fazolové výhonky.“

Všechno své hovězí dal Shi Meiovi.

„Nejím hovězí.“

Zamračil se na zbylé jídlo v misce, sevřel rty a dál už neřekl nic.

Shi Mei se ho opatrně zeptal: „Mistře, vám to nechutná?“

Neodpověděl, jen sklonil hlavu, mlčky vzal proužek zelí a ukousl si z něj. Začal se mračit ještě víc a odložil hůlky.

„Mo Weiyou, to jsi do té polévky nalil vědro pálivé omáčky?“

„Mo Ran přestal jíst a zadíval se na něj; z pusy mu visela nudle. Vůbec nečekal, že za snídani, která mu dala tolik práce, sklídí tak tvrdé výtky. Zmateně na Chu Wanninga zamrkal; nemohl věřit vlastním uším. Pak vcucnul nudli.“

„Co?“

Chu Wanning byl ještě hrubější než obvykle: „To má být jídlo pro lidi? To se jako vážně jí?“

Mo Ran ještě několikrát zamrkal, než mu došlo, že Chu Wanning, ten hajzl, si ho právě podává.

„Proč by to nebylo jídlo pro lidi?“ odseknul uraženě.

Chu Wanning nakrčil čelo: „Protože se to nedá žrát!“

Mo Ran naprázdno polknul. Popravdě své dovednosti tajně odkoukal v Domě opilého nefritu od nejlepších z nejlepších.

„Mistře nejste vy...moc vybíravý?“

„Mistře, celý den jste byl o hladu, měl byste sníst alespoň něco, i když vám to nechutná,“ zapípal Shi Mei.

Chu Wanning vstal a studeně prohlásil: „Nejím ostrá jídla.“

Pak odešel.

Ti dva u stolu nějakou dobu zaraženě mlčeli. „Tak mistr nejí ostrá jídla,“ pronesl udivený Shi Mei. Jak to, že jsem to nevěděl? Ty jsi to taky nevěděl, A Rane?“

„Já...“

Mo Ran upřeně zíral na misku nudlí, které se Chu Wanning téměř nedotknul. Potom přikývnul.

„Hm. Nevěděl.“

Byla to lež. Mo Ran dobře věděl, že ostrá jídla Chu Wanning nejí. Jen na to zapomněl. Konec konců zapletl se s ním po většinu svého minulého života. Věděl přesně, která jídla má Chu Wanning rád a která nerad. Ale neobtěžoval vzpomenout si na to.

Chu Wanning se vrátil do svého pokoje a oblečený si lehnul do postele. Nemohl však usnout a široce rozevřenými očima se díval do zdi. Ztratil spoustu krve a spotřeboval hodně duchovní energie. Navíc už od včerejška nesnědl ani sousto, žaludek měl prázdný a cítil se hrozně.

Neuměl o sebe dbát. Měl špatnou náladu, a tak prostě nic nejedl, jako by ho mohl nasytit hněv. Nevěděl proč se zlobí. Nebo to raději ani nechtěl vědět. Ale tam v tichu, před jeho zamženými očima se objevila tvář se rty vyklenutými do zářivého úsměvu, v měkkých černých očích s purpurovými skvrnkami se blýskalo světlo. Ten pohled byl vřelý, a přesto trochu netečný. Chu Wanning pevně sevřel příkrývku, až mu z toho zbělely klouby prstů. Nechtěl do těch představ zabřednout, a tak zavřel oči s nadějí, že té tváři a jejímu bezstarostnému úsměvu unikne. Ale když zavřel oči, začal se utápět v přílivu vzpomínek...

S Mo Ranem se poprvé setkal pod Nebeskou věží na hoře Sisheng.

Slunce toho dne páliło a bylo tam všech dvacet starších, kteří spolu tiše hovořili. Až na staršího Yuhenga. Nebyl takový blázen, aby se s nimi pražil na slunci. Místo toho se postavil pod rozkvetlý strom, pohlížel si nový kovový návlek na prst zakončený ostrým ocelovým drápem a zkoušel, jak se dá ohýbat. Samozřejmě že on něco takového nepotřeboval, vyrobil ho pro žáky z hory Sisheng s nižší úrovní kultivace. Dolní kultivační oblast sousedila s říší duchů a démonů, a byla dost nebezpečná. Nebylo nijak neobvyklé, že žáci s nižší úrovní kultivace utrpěli těžká zranění anebo, že umírali. Chu Wanning o tom s nikým nemluvil, ale snažil se tu věc nějak vyřešit a vytvořit zbraň která bude lehká a snadno ovladatelná. Ostatní rozmlouvali.

„Slyšeli jste to? Dlouho nezvěstného synovce vůdce sekty sotva zachránili z ohně. Nikdo další nepřežil a celé to místo shořelo. Kdyby byl vůdce sekty zaváhal jen o jediný krok, z jeho synovce by zůstal jen popel. Byl to opravdu zásah štěstěny.“

„To bylo jistě tím, že ho zesnulý otec ze zászvětí ochraňoval. Je opravdu smutné, že ho ztratil tak mladý a musel přečkat taková protivenství...“

„To dítě se jmenuje Mo Ran? Je mu patnáct let? Není už dost starý, aby měl zdvořilostní jméno? Má nějaké?“

„Starší Xuanji, to dítě vyrůstalo v zábavním podniku, kde by vzalo zdvořilostní jméno. Je štěstí, že vůbec nějak jmenuje.“

„Já slyšel, že vůdce sekty už několik jmen vymyslel a teď mezi nimi vybírá. To jsem zvědavý, co to zas bude.“

„Vůdce sekty si svého synovce jistě váží.“

„No jestli. Vždyť nejen vůdce sekty, ale i paní Wangová ho bezmezně milují. Chacha. Jediná osoba na celé hoře Sisheng, které se to nelíbí, je náš miláček nebes.“

„Starší Tanlangu! Nebuďte netaktní!“

„Chacha. Promiňte. Jen mi to vyklouzlo. Jenže náš miláček nebes roste jako dříví v lese, nedbá o slušné chování, neposlouchá starší, celé dny lelkuje a spoléhá se na to, že všechno jednou zdědí. Opravdu nemá žádnou disciplínu.“

„Starší Tanlangu, nepřebíral jste dnes trochu...“ Muž, který stál vedle se na něj ostře zadíval a kývnul bradou směrem, kde opodál stál Chu Wanning. Proč, to bylo celkem jasné. Miláček nebes, Xue Meng byl Chu Wanningův žák. Tvrdit, že nemá žádnou disciplínu, to byla nepřímá urážka Chu Wanningových vychovatelských schopností.

Starší Yuheng byl klidný a vystupoval kultivovaně, obklopovala ho hrdost, jako by byl povznesený nad všechny záležitosti tohoto pomíjivého světa. Všichni však znali jeho prchlivou povahu; když se o něj někdo otřel, mohl leda čekat, že bude zbičován k smrti.

Chu Wanning slyšel z jejich klevetění každé slovo, ale nestaral se o to. Víc než to, co si o něm vykládají ho zajímaly vyryté ozdoby na kovovém spáru.

Dráp vypadal pěkně, ale nezdál se být dost pevný a ostrý, aby dokázal proniknout silnou kůží, jakou mívají démoni, jediným seknutím. Až se vrátí, mohl by použít prach z dračích kostí, snad to pomůže.

Když starší viděli, že Chu Wanning nijak nereaguje, upokojili se a vrátili se zpět ke svému hovoru.

„Vůdce sekty nás sem dnes sezval nejspíš proto, aby vybral učitele pro mladého pána Mo, že?“

„To je zvláštní, proč ho nechce učit sám?“

„Možná že povaha kultivace mladého synovce není slučitelná s kultivační metodou vůdce sekty,“ zabručel někdo. „Ale i tak, není to poněkud přehnané, shromáždit všechny starší sekty, aby si z nich mladý pán mohl vybírat?“

Starší Lucun zavzdychal, odhrnul si pramen dlouhých, jemných vlasů a zanaříkal: „Já ubohý si připadám jako hlávka zelí vystavená na trhu mezi jiným zelím, aby si mladý pán Mo mohl vybrat.“

Neodhalil ten světák svou obratnou narážkou pravdu?

Ještě nějakou dobu čekali, než se konečně objevil vůdce sekty. Stoupal k Nebeské věži po schodišti o stu stupních, následovaný chlapcem. Chu Wanning se na něj letmo zadíval a ani se nezdržoval tím, že by si ho pořádně prohlédl. Začal se zase věnovat kovovému návleku na prst.

Postup přijímání do učení byl na hoře Sisheng značně nezvyklý. V každé jiné sektě byl učitel ten, kdo si stojí opravdu vysoko. To učitel přistoupil k budoucímu žákovi, položil mu dlaň na hlavu a pronesl: „Mladý muži, vaše schopnosti jsou ucházející, tudíž od nyní jste mým žákem.“ A žák nemohl říci ne. Nebo také učitel mohl mávnout rukávem, v tváři vepsaný studený výsměch a říci: „Mladíku, vaše čelo je příliš vysoké, vaše oči kalné a zadní část vaší lebky příliš vystupuje, váš vzhled není vhodný pro vstup do mé sekty. Není žádoucí, abych vás učil, jako svého žáka vás nepřijmu.“

Na hoře Sisheng to ovšem chodilo jinak; žák i učitel se museli zvolit jeden druhého. Co to znamenalo? Hora Sisheng měla dvacet starších. Když do sekty vstoupil nový žák, musel strávit nějakou dobu s každým z nich a zvážit své možnosti. Poté napsal zvolenému staršímu dopis, kde vylíčil své přání stát se jeho žákem. Pokud ho starší přijal, bylo to vynikající. Pokud ho starší odmítl, žák se mu vnucoval tak dlouho, dokud to nevzdal buď starší, nebo toho nenechal sám žák.

Podle všeho zdání byl Chu Wanning nesmírně učený a pohledný až běda, takže by každý očekával, že do jeho dveří se budou tlačit houfy žáků dychtivých, aby je vzal do učení. Jenže všechno bylo jinak. Chu Wanning sice vypadal elegantně, ale z jeho povahy lidem vstávaly vlasy na hlavě. Kolovaly o něm zvěsti, že kdyby se rozložil, své žacky by bil tolik, jako jiní své žáky a své žáky by rovnou topil v rybníku. Nenašlo se mnoho lidí, kteří měli na takového mistra dost kuráže.

Proto byl dům staršího Yuhenga tichý a opuštěný. Nikdy nepřijal jiné žáky než miláčka nebes Xue Menga a jeho blízkého přítele Shi Meie.

Všichni ho raději oslovovali velmi zdvořilým výrazem „starší“ než aby mu méně formálně říkali „mistře“.

Chu Wanning nasadil povýšený výraz a dával najevo, že s něčím takovým se nehodlá vůbec zabývat. Sklonil hlavu a dál se vrtal ve své nové zbraní; sotva ho to mohlo zajímat méně. Všechno, co vymýšlel, ať už to byly zbraně ukryté v rukávu, nebo poplašné pišťalky, mělo sloužit ostatním. Čím dříve ji dokončí, tím více lidem se uleví.

Vůbec nečekal, že si Mo Ran bez váhání vybere jeho.

Ohmatával kovové trny návleku a kabonil se. Přemítal, jak je vylepšit a nevnímal, co říká vůdce sekty, nebo kdokoliv jiný. Nevšiml si ani, že všechno kolem najednou ztichlo.

Právě když ho to vylepšení napadlo, Chu Wanning zjistil, že jeho okolí, které ještě nedávno bzučelo hovorem, je teď podivně tiché. Konečně odrhl zrak od návleku na prst a netrpělivě a zmateně se rozhlédl.

Tehdy tu tvář spatřil.

Slunce na ni zářilo tak jasně, že ho to téměř oslepilo.

Díval se na něj hezký mladík s hlavou nakloněnou dozadu. Koutky jeho rtů se stáčely do lehkého, ledabylého úsměvu, na tvářích měl dolíčky, budil zpola dojem protřelosti a zpola bezelstné nevinnosti. Upíral se na něj pohled černých očí s purpurovými tečkami, očí plných vřelosti a zvědavosti.

Byl tu nový a neznal žádné způsoby, stál tak blízko, až to bylo neslušné.

Chu Wanning se polekal, když se tak znenadání někdo objevil těsně před ním, a ustoupil o několik kroků dozadu. Jeho hlava se zaduněním narazila do kmene stromu.

Chlapcovy oči se trochu zamhouřily: „Ach...“

„Co to děláš?“ řekl Chu Wanning.

Mladík se usmál: „Nesmrtelný pane, dívám se na vás už tak dlouho, proč si mě nevšímate?“

27. kapitola - Jeho Výsost tí uvaří misku nudlí

Chu Wanningovi se zatočila hlava. Byla to jeho vlastní chyba, že se nechal plně zaujmout něčím jiným, a protože byl na hoře Sisheng, nebyl ve střehu, jako jinde a jindy, takže si ani nevšiml, že se k němu někdo přiblížil. Co se děje? Kde se tady vzal ten kluk? Aha, to je ten Mo něco... Mo, ale jak dál? Mo Shao? Mo Zhu? Mo...Yu?

S nacvičenou lehkostí nasadil výraz, který říkal: koukejte se držet dál. Ze svých fénixích očí rychle zahnal leknutí a zmatek a nahradil je obvyklou odměřeností.

„Ty...“

Právě se ze zvyku chystal pořádně mu vynadat, když ucítil, jak ho popadnul za ruku. Chu Wanning byl naprosto vyvedený z míry. Za celý život si nikdo nedovolil chytit ho za zápěstí. Strnul na místě, v tváři tíseň, bezradný, jak se má zachovat.

Má mu svou ruku vytrhnout a na oplátku ho udeřit dlaní do tváře? ...Ještě chybělo zakřičet „ty sprostáku“ a vypadal by úplně jako obtěžovaná žena. Že by mu jen vytrhl svou ruku? Nezdálo by se, že je moc měkký?

Chu Wanning ještě pořád váhal, když se na něj mladík usmál: „Co to máte? Je to moc pěkné. Vy učíte, jak se takové věci dělají? Všichni už se představili, jen vy jste ještě nic neřekl. Který starší jste? Ach, je vaše hlava v pořádku? Co ten strom?“

Když ho zasypal příval otázek, Chu Wanninga doopravdy rozbolela hlava. Hučelo mu v ní tolik, jako by se mu měla rozletět...

Začal být podrážděný a ve druhé dlaní se pomalu sbíralo bledé zlaté světlo, Tianwen se měl každou chvíli objevit. Ostatní starší trnuli hrůzou – přišel Chu Wanning o rozum a chystal se zbičovat mladého pana Mo?

Jenomže Mo Ran ho uchopil i za druhou ruku. Mladík ho držel za obě ruce. Mo Rana vůbec nenapadlo jakému nebezpečí se vystavil, když přistoupil k Chu Wanningovi, chytil ho za ruce a s úsměvem k němu vzhlédl.

„Já jsem Mo Ran. Nikoho tu neznám, ale vy se mi líbíte ze všech nejvíc. Chtěl byste být mým učitelem?“

Nikdo neočekával, že by mohlo dojít k něčemu podobnému. Zděšení všech přítomných narůstalo. Obličej některých starších vypadaly jako zkamenělé.

„Co?“ vydechl starší Xuanji.

„Jé!“ uklouzlo staršímu Pojunovi.

„A?“ řekl starší Qisha.

„Mmm,“ zabručel starší Jielü.

„Chacha, to je ale zábavné,“ smál se starší Tanlang.

Starší Lucun v celé své vyfintěné kráse si omotal pramen vlasů kolem prstu a zamrkal očima orámovanýma broskvovou červení: „Hleďme, ten mladý pán je tak statečný, tak smělý, tak nezkušený, že si troufnul hmátnout po prdeli staršího Yuhenga.“

„Mohl byste se prosím přestat vyjadřovat tak nechutně?“ řekl s opovržením starší Qisha.

Starší Lucun půvabně zakroutil očima a pronesl: „Hm, dobrá, řeknu to tedy zaobaleněji. Dovolit si sáhnout po hýždích staršího Yuhenga je vzácným projevem odvahy i mladické nerozvážnosti.“

Starší Qisha pocítil silné nutkání zabít ho.

Nejoblíbenější ze všech starších byl vlídný a laskavý starší Xuanji. Jeho metodě kultivace se dalo snadno naučit. Byl velkodušný a bezúhonný, a většina žáků na hoře Sisheng se učila u něj. Chu Wanning si myslel, že ani Mo Ran nebude výjimkou. A kdyby si nevybral Xuanjiho, určitě by zůstal odvážného a otevřeného Pojuna, každopádně si nikdy nemohl vybrat jeho.

Jenže Mo Ran právě teď stál sotva píd' od něj, překypoval důvěrou a náklonností, věcmi, které mu byly naprosto cizí. Měl pocit, jako byl z ničeho nic za šaška, Byl úplně zmatený a vůbec netušil, co dělat. Chu Wanning věděl, jak zacházet s úctou, strachem a odporem. Něco jako náklonnost pro něj bylo příliš nezvyklé.

Okamžitě a bez rozmýšlení Mo Rana odmítl. Mo Ran stál na místě, oči pod dlouhými řasami mu zesmutněly, ale nevzdal se. Chvilí přemýšlel se skloněnou hlavou a potom tiše zamumlal: „A stejně to budete vy.“

Vůdce sekty to s pobavením pozoroval a neodpustil si, aby mu se smíchem nepoložil otázku: „A Rane, víš vůbec, kdo to je?“

„Jak bych to mohl vědět? Neřekl mi to.“

„Haha, když nevíš, kdo to je, proč ses rozhodl pro něj?“

Mo Ran, který ještě pořád držel Chu Wanninga za ruce, se k němu s úsměvem otočil: „No přece proto, že vypadá jako ten nejhodnější!“

Chu Wanning ve tmě otevřel zvlhlé oči.

...Proč sakra!

Říkal si, že tehdy musel Mo Ran nějak špatně vidět, když jemu připadal hodný. Neuvažoval tak sám, ta příhoda se roznesla po celé hoře Sisheng a dost lidí na mladého pana Mo Rana vrhlo starostlivé pohledy, které říkaly: ubohé, pošetilé dítě.

Chu Wanning si přitiskl dlaň na pulzující spánek. Rameno ho bolelo, jeho myšlenky neuspořádaně bloudily, žaludek měl prázdný a hlava se mu motala. Vůbec neusnul.

Chvilí se převaloval na posteli, pak se posadil. Chystal se zapálit kadidlovou tyčinku, aby se trochu uklidnil, když se znovu ozvalo zaklepání na dveře.

Byl to zase Mo Ran.

Nevšímal si klepání, nepozval ho dál ani ho neposlal pryč.

Sklesle zvedl hlavu, ale hořící zápalka v jeho prstech ke kadidlu nedoputovala a za okamžik zhasla.

„Zmiz,“ řekl Chu Wanning.

Mo Ran vešel dovnitř. Nesl misku plnou horkých, čerstvě uvařených nudlí. Tentokrát to bylo jednodušší jídlo, jenom samotné nudle v čirém vývaru posypané nasekanou jarní cibulkou a sezamovými semínky, s vepřovým žebírkem, pekingským zelím a sázeným vejcem se zhnědlými křupavými okraji navrchu.

Chu Wanning měl hlad, ale pořád se tvářil netečně. Podíval se na nudle, podíval se na Mo Rana a pak, aniž pronesl jediné slovo, se odvrátil.

Mo Ran položil misku na stůl a tiše řekl: „Uvařil jsem ty nudle v kuchyni zdejšího hostince.“

Chu Wanning sklopil řasy. Samozřejmě, že je Mo Ran neuvařil sám.

„Zkuste trochu sníst,“ řekl Mo Ran. „Nejsou pálivé a není tam hovězí ani fazolové výhonky.“

Potom odešel a zavřel za sebou dveře. Cítil lítost nad tím, že je Chu Wanning zraněný, ale tohle bylo všechno, co mohl udělat.

Uvnitř se Chu Wanning posadil k oknu, zadumaný, s rukama překříženýma na hrudi, zíral na misku nudlí s vepřovým, až z nich přestala stoupat pára a úplně vychladly.

Teprve potom se zvedl, přešel ke stolu a sedl si. Nabral hůlkami studené, rozmáčené nudle a začal pomalu jíst.

Případ prokletí domu rodiny Chen byl vyřešen.

Druhého dne si vyzvedli ze stájí své černé koně a zamířili zpět ke své sektě stejnou cestou, kterou přijeli. Po celém Motýlím městě, od čajoven po stánky s jídlem, všichni mluvili jen o tom, co se stalo u Chenových. V takovém zapadlém provinčním městě si s podobným skandálem vystačí nejméně na rok.

„Kdo by si pomyslel, že mladý pan Chen se tajně oženil se slečnou Luo, ach, chudinka slečna Luo.“

„Víte, to všechno by se nikdy nestalo, kdyby Chenovi nezbohatli. Jakmile lidé zbohatnou, hned předvedou to nejhorší, co v nich je.“

Někomu se takové řeči nelíbily: „Mladej pan Chen neudělal nic zlého, to všechno jeho rodiče. Doufám, že se děti a vnuci tý svině, starýho Chena naroděj bez díry v prdeli.“

„Mrtví budí soucit, ale co živí?“ řekl někdo další. „Co bude s mladou paní Chen? Vždyť to byla milovaná dcera rodiny Yao a dopadla nejhůř, ať se na to díváte, jak chcete. Ten prohnilý starý Chen tu nešťastnou dívku obelhal. Copak se teď počne?“

„Zase se vdá.“

Muž obrátil oči v sloup a uchechtl se: „Že se zas vdá? Kdo by o ní teď stál?“

Rolník se zasmál a všem ukázal mezeru mezi zuby: „Kdyby moje žena neměla nic proti, já bych si ji vzal, proč ne. Ta ženská je dost hezká a mně nevadí, že je vdova.“

„Pche, klidně sni dál. I když je z druhý ruky, je to na tebe pořád moc drahý zboží.“

Mo Ran, který seděl na koni, nastražil uši a všechno to bedlivě poslouchal a pozoroval. Kdyby neviděl, že Chu Wanning má zavřené oči, mračí se a v tváři má vepsáno: odporné žvásty, pospíchal by také se svou troškou do mlýna.

Bok po boku jeli na koních, až konečně opustili město. Nejednou se Shi Mei překvapeně ozval a ukázal někam do dálky: „Mistře, podívejte se tam.“

Před zničeným chrámem bylo množství venkovanů ve svých prostých oděvech z hrubých látek a všichni pilně nosili cihly. Zdálo se, že chtějí opravit chrám a obnovit sochu mistryně obřadů.

Shi Mei se s obavami zeptal: „Mistře, stará mistryně obřadů je pryč, ale oni si udělají novou. Dosáhne i ta nová takové úrovně kultivace, že se stane božstvem a bude škodit?“

„Nevím,“ řekl Chu Wanning.

„Neměli bychom jim to rozmluvit?“

Chu Wanning odpověděl: „Svatba duchů je zvyk, který v Motýlím městě už dávno zakořenil a provozoval se tu po dlouhá pokolení. Není to nic, co dokážeme změnit svými slovy. Jedeme!“

Pak pobídnul cvalu; za jeho kopyty se vznášela mračna prachu.

Když dorazili na horu Sisheng, byl už večer. U hlavní brány Chu Wanning svým žákům poručil: „Vy dva, jděte se ohlásit do Síně věrnosti. Já půjdu ke kázeňskému soudu.“

„Proč tam půjdete?“ nechápal Mo Ran.

Shi Meiova tvář byla plná obav.

Chu Wanning měl lhostejný výraz: „Aby mi byl vyměřen trest.“

Říká se, že zločin je zločin, ať už ho spáchá rolník nebo císař, jenže který císař kdy byl uvržen do vězení za smrt člověka? Mezi kultivujícími to bylo stejné. Přestoupení řádu sekty je pořád přestoupení, ať už se ho dopustí žák, nebo starší – což byla ve většině sekt jen prázdná slova. Ve skutečnosti to bylo tak, že starší, který se nějak provinil, napsal omluvný dopis. Který pitomec by si taky nechal dobrovolně vysázet několik tuctů ran?

Proto byl obličej staršího Jielü úplně bledý, když poslouchal Chu Wanningovo přiznání.

„Starší Yuhengu, vy jste opravdu...vy jste opravdu udeřil klienta?“

„Hm,“ odpověděl Chu Wanning tiše.

„Vy jste vážně...“

Chu Wanning mu věnoval ostrý pohled. Starší Jielü zavřel ústa.

V souladu s řádem sekty je trestem za takový prohřešek dvě stě ran, tři dny klečení v Yanluově síni a tři měsíce omezení volného pohybu,“ prohlásil Chu Wanning. „Nemám žádné námítky a jsem připraven přijmout trest.“

Jielü se rozhlédl na obě strany, potom ohnul prst. Dveře kázeňského soudu se hlasitě zabouchly.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Chu Wanning.

„Jak to jen... Yuhengu, to není tak, že to chápete špatně, předpisy jsou předpisy, ale nevztahují se na vás přece doopravdy. Dveře jsou zavřené, zůstane to jen mezi námi. Co říkáte tomu, že to prostě necháme vyšumět? Protože když na vás vztáhnu ruku a vůdce sekty to zjistí, stáhne mě z kůže!“

Chu Wanning nechtěl plýtvat slovy, a tak řekl: „Vedu jiné k tomu, aby ctili řád, i já sám se mu musím podřídit.“

Pak poklekl v čele síně, přímo před deskou s nápisem „Kázeň“.

„Vykonejte trest.“

28. kapitola – Jeho Výsost je poněkud zmatena

Zprávy o tom, že starší Yuheng byl potrestán pro přestoupení řádu sekty se rozletěly, jako by měly křídla; nepočkaly ani do rána; všichni v sektě už téhož večera věděli, co se stalo.

Kdyby obyčejný člověk dostal dvě stě ran, byl by nejspíš po smrti. Ani kultivující to nemusel přestát. Když to Xue Meng uslyšel, vyskočil: „Cože? Mistr šel před kázeňský soud?“

„Mladý pane, pospěšte si a promluvte s vůdcem sekty, mistr je už zraněný, jak by jen mohl vydržet dvě stě ran?“

Xue Meng byl strachem skoro bez sebe.

„S tatínkem? To nejde. Ještě se nevrátil z paláce Taxue. Holub se zprávou tam nedoletí dříve než zítra. Proč jste ho vy dva nezastavili?“

Mo Ran a Shi Mei se po sobě podívali. Zastavit Chu Wanninga? Který člověk na světě by to dokázal?

„Ne, musím za ním.“

Xue Meng rychle vyrazil směrem ke kázeňskému soudu. Nedoběhl ještě ani na nádvoří, když si všiml, že žáci staršího Jielü se shromáždili u dveří hlavní síně a něco si mezi sebou šeptají.

„Proč tu stojíte? Z cesty! Hněte sebou!“

„Mladý pane!“

„Á, mladý pán je tu.“

„Uhněte mladému pánovi.“

Žáci se rychle rozestoupili, aby uvolnili Xue Mengovi cestu. Dveře Síně nebeské čistoty byly dokořán. Chu Wanning klečel uvnitř, záda držel rovně, oči měl zavřené a mlčel. Starší Jielü nahlas odříkával řád sekty hory Sisheng, v ruce třímal železný prut a pokaždé, když odříkal nějaký příkaz nebo zákaz, prutem nemilosrdně udeřil Chu Wanninga přes záda.

„Devadesátý první příkaz sekty zní: nezraňujte nevinné, neužívejte techniky kultivace proti prostým lidem. Trestaný, máte nějaké námitky?“

„Nemám žádné námitky.“

„Devadesátý druhý příkaz této sekty zní: nejednejte nerozvázně podle vlastní libovůle, neoddávejte se sebeuspokojení. Trestaný, máte námitky?“

„Nemám žádné námitky.“

Starší Jielü se neodvážil trestat ho ledabyle. Po více než devadesáti ranách už byl Chu Wanningův bílý šat prosáklý krví.

Xue Meng choval Chu Wanninga v největší úctě. Při pohledu na tento výjev mu zčervenaly oči a z plných plic vykřikl: „Mistře!“

Chu Wanning předstíral, že neslyší, oči měl stále zavřené, jen se o něco víc zamračil.

Starší Jielü pohlédl ke dveřím a řekl tiše: „Starší Yuhengu, je tu mladý pán.“

„Slyšel jsem, nejsem hluchý.“ Z koutku úst mu vytékala krev, ale neohlédl se. „Je to jen hluché dítě, nestojí za pozornost.“

Starší Jielü zavzdychal: „...Yuhengu, je tohle opravdu nutné?“

„Nedá se nic dělat. Mí žáci jsou pořád tak neposlušní,“ řekl Chu Wanning vlídně. „Pokud dnes nebudu náležitě potrestán, jak bych mohl v budoucnu vyžadovat kázeň po někom jiném? Pokračujte.“

„Ach.“ Starší Jielü se zadíval na Chu Wanningovu světlou ladnou šíji, obnaženou díky rozepjatému límci, který se rozhrnul jako závoj mlhy. Neubráníl se a navrhnul: „Co kdybych alespoň nedával tak tvrdé rány?“

„To by byl podvod,“ řekl Chu Wanning. „Jen žádný strach, je to jen dvě stě ran. To vydržím.“

„Starší Yuhengu...“

„Jielü, už není potřeba nic říkat. Pokračujte.“

Železný prut znovu dopadnul.

Xue Mengův hlas zněl chraptivě: „Straší Jielü! Proč už to sakra neskočilo! To nemáte žádnou úctu ke svému mladému pánovi? Bijete mého mistra! Mého mistra!“

Jielü se přinutil předstírat, že nic neslyší.

Xue Meng skoro vybuchnul vztekem: „Seš hluchej, ty starej sráči? Mladý pán ti poroučí, abys přestal! Jestli se ho ještě dotkneš, já, já, já...!“

Zarazil se na „já“ a nedokázal vymyslet, co říci dál. Vždyť to byl teprve patnáctiletý mládenec, a ať už byl miláčkem nebes nebo ne, svými schopnostmi i postavením stál hluboko pod úrovní starších. Nakonec, se zmožil jen na to, aby se zrudlým obličejem vyhrkl: „Já to řeknu tatínkovi!“

Chu Wanning téměř neslyšně vzdychl.

Devadesát sedm ran. Devadesát osm ran. Devadesát devět ran. Sto ran...

I látka oděvu se díky úderům roztrhla. Krev měla jasně červenou barvu.

Xue Meng to už dál nedokázal vydržet. S očima zrudlýma zděšením zbrkle vrazil do síně, ale Chu Wanning najednou otevřel oči, mávnul rukou a od stropu k podlaze se spustila neproniknutelná bariéra, která rozdělila síň a zahradila Xue Mengovi cestu, takže ten po několika krocích spadl na podlahu.

Chu Wanning vykašlal krev, z přivřených fénixích očí sršely blesky.

„To je potupné. Okamžitě se vrať!“

„Mistře!“

„Odkdy může mladý pán z hory Sisheng poručit staršímu Jielü, aby porušil řád? zasyčel Chu Wanning. „Zmiz!“

Xue Meng na něj zíral široce rozevřenýma očima, které se začaly vlhce lesknout.

Mo Ran postával opodál, mnul si bradu, koutky rtů měl pořád obrácené vzhůru: „Ne, ne, malý fénix bude plakat.“

Na to Xue Meng otočil hlavu a zadíval se na Mo Rana. Oči měl úplně červené, ale nedovolil, aby mu ukápla jediná slza. Neřekl nic. Jen se zvedl ze země, se skloněnou hlavou a zaťatými zuby si oprášil šaty, potom poklekl čelem k Síni nebeské čistoty.

„Mistře, tento žák pochybil.“

Chu Wanning ještě pořád musel snášet údery, byl stále napřímený, rovný jako svíce, ani jedenkrát se neohnul, ale tvář měl bledou a na čele se mu leskl pot.

Xue Meng tvrdohlavě prohlásil: „Ale nikam nejdu. Zůstanu s mistrem.“ Poklekl a odmítal vstát.

Mo Ranovi málem vypadly oči z důlků. Xue Meng, Xue Ziming, miláček nebes, se ponižoval před Chu Wanningem. Před každým ze sebe dělal fénixe, jen před Chu Wanningem byl jako kuřátko. Kdyby si Mo Ran nebyl tolik jistý, že Xue Menga muži vůbec nepřitahují, myslel by si, že je do Chu Wanninga zamilovaný, když kvůli němu bez váhání tak pokořuje. Kdyby je mistr udeřil, malé kuřátko by ochotně nastavilo druhou tvář.

Dobře, dobře. Je to jen vlezprdelka.

Vyvolal v něm pocit pohrdání, ale kdoví proč, také divnou trpkost. Mo Ran chvilku Xue Menga pozoroval a čím déle se díval, tím byl rozčilenější a říkal si, že to nejde, aby svou oddanost dával najevo sám. Chu Wanning ho už tak nemá rád, a s tím švindlem, co tu předvádí Xue Meng, proti němu bude ještě více zaujatý.

Klekl vedle Xue Menga: „I já zůstanu s mistrem.“

Shi Mei se k nim samozřejmě připojil, a tak všichni tři žáci klečeli venku a čekali. Žáci ostatních starších, když uslyšeli tu novinu, našli si každý nějakou výmluvu, aby mohli přijít ke kázeňskému soudu a sledovat to představení.

„Nebesa, jak se to mohlo stát staršímu Yuhengovi?“

„Já slyšel, že ze vzteku udeřil nějakého obyčejného člověka.“

„Á! Tak strašné to bylo?“

„Psst, ticho, jestli tě starší Yuheng uslyší, příště budeš na řadě ty!“

„Proč náš mladý pán klečí?“

„Mladý pan Mo také...“

Mo Ran byl pohledný, okouzující a získal si přízeň mnoho žaček. Hodně přihlížejících ho litovalo a šeptali si: „Chudák mladý pan Mo, nemáme se za něj přimluvit?“

„Asi bychom se neměli plést do věcí mezi mistrem a jeho žáky. Jen do toho, jestli máš odvahu, ale mně se ještě nechce umřít. Vzpomínáš si na starší sestřičku, které starší Yuheng vysázel sto ran...“

Padlo dvě stě ran. Bariéra konečně zmizela. Xue Meng vyskočil na nohy a s horečnatým spěchem se rozběhl do Síně nebeské čistoty. Když se dostal dost blízko, aby viděl, v jakém je Chu Wanning stavu vyrazil se sebe zuřivě: „Ááá“ a popadnul staršího Jielü za límec. „Ty starej sráči! Proč ses do hajzlu aspoň nedržel trochu zpátky!“

„Xue Zimingu.“

Chu Wanning měl zavřené oči, svíral rty potřísněné krví, jeho hlas zněl zastřeně, ale důrazně.

Xue Mengovy klouby hlasitě zapraskaly, když staršího Jielü pustil a odstrčil. Mo Ran přiběhnul právě v ten okamžik, ještě pořád se usmíval, protože si myslel, že starší Jielü s ohledem na jeho postavení Chu Wanninga určitě šetřil. Ale úsměv mu zmrzl na rtech, když uviděl, jak Chu Wanning vypadá.

On snad opravdu neřekl staršímu Jielü, že má zranění? Většina z těch dvou set úderů nemilosrdně dopadla na rameno.

Nové rány překryly staré. Chu Wanningu... zešlel jsi?

Mo Ranovy zornice se prudce stáhly a pohltila ho vlna silné nevolnosti.

Nevěděl, proč je mu najednou zle, ani proč se vlastně zlobí, měl jen pocit, že je jeho břicho v plamenech a pálily ho i všechny ostatní vnitřnosti. Chu Wanninga přece týral on sám, to jen on měl zlomit jeho hrdost a pošpinit jeho čistotu. Mo Ran nedokázal snést, že Chu Wanninga poznamenaly cizí ruce!

Snad to bylo tím, že nedokázal zapomenout na to, co se stalo v minulém životě, ale Mo Ran podvědomě cítil, že tento člověk patří jen jemu. Jen on měl rozhodovat o jeho životě a smrti, nenávidět ho, to všechno má vlastnit jen on.

Zpočátku mu nevadilo, že Chu Wanning dostane trest, protože si myslel, že jako starší bude mít určitě úlevy a rány, které dostane nebudou tak tvrdé. Nebo, přinejmenším, že se rány vyhnou stále nezhojenému zranění na rameni.

Jenže Chu Wanning o tom nikomu neřekl ani slovo! Neřekl nic! Proč je ten blázen tak umíněný? Co to vyvádí? Co tím sakra ten blbec chce dokázat?

Mo Ran byl dočista zmatený. Natáhl ruku, aby Chu Wanninga podepřel, ale Xue Meng ho přes ní udeřil a pomohl mu sám.

Mo Ran držel ruku nataženou, pak ji nechal pomalu klesnout.

Když se díval, jak spolu odcházejí, jak Xue Meng podpírá Chu Wanninga, v hrudi se mu rozlil nezvyklý pocit. Chtěl jít za nimi, ale nedokázal pohnout nohama.

Všechno, co se stalo v uplynulém životě, byla minulost.

Chu Wanning byl teď jeho mistrem.

Mezi nimi není ještě žádný prapodivný, krutý, nenávistný a zároveň něžný vztah.

Neměl by mít takové myšlenky. Nezáleží na tom, kdo Chu Wanninga bil, kdo ho podpírá, s kým tráví čas, ani jestli ho někdo zabije. Nic z toho s ním přece nemá co dělat.

Došel k němu Shi Mei. „Pojď, půjdeme se podívat za nimi.“

„Já nepůjdu. Xue Meng se o všechno postará. Stejně bych moc nepomohl a když tam bude moc lidí, bude tam jen zmatek.“ Mo Ran se tvářil pořád stejně, ale vřela v něm neuspořádaná změť pocitů.

Opravdu nechápal, co to právě cítí.

Je to nenávist?

永恒春日

29. kapitola – Jeho Výsost si nepřeje, abys zemřel

Té noci na hoře Sisheng ležel Mo Ran ve své posteli s rukama složenýma pod hlavou, zíral na trámy stropu a vůbec nemohl usnout.

V mysli se mu vynořovaly minulé události, jako by každá z nich byla střípkem jediného obrazu a všechny ty úlomky se skládaly do podoby Chu Wanningovy tváře, překrásné, ale chladné.

Po pravdě řečeno, Mo Ran nikdy nechápal, co k tomu člověku vlastně cítí. Poprvé ho viděl po rozkvetlém stromem před Nebeskou věží. Byl oblečený ve volném bílém šatu se širokými rukávy a jako jediný z dvaceti starších neměl tu podivuhodnou modrostříbrnou zbroj hory Sisheng.

Toho dne si roztržitě hrál s kovovým drápem, který držel v ruce, se skloněnou hlavou, jeho profil byl pevně vykreslený ale přesto jemný, vypadal jako velká bílá kočka, která se vyhřívá ve zlatém slunečním svitu. Mo Ran si ho zdálky prohlížel a nedokázal od něj odtrhnout oči.

Jeho první dojem z Chu Wanninga byl tak dobrý. Ale rozplynul se tváří v tvář lhostejnosti, trestům a hrubosti, které přišly potom. Byl celý pokrytý jizvami od zubů a drápů té kočky.

Sotva se držel při životě, když ho strýc zachránil z plamenů. Myslel si, že na hoře Sisheng bude mít mistra, který s ním bude zacházet se vcítěním, který se o něj určitě postará.

Navzdory tomu, jak moc se mu pokoušel zavděčit, jak moc se snažil, Chu Wanning to všechno přehlížel. Naopak, i za nejmenší chybu mu dal krutý výprask, takže vždycky odcházel s krvavými šrámy.

Později zjistil, že Chu Wanning jím z hloubi srdce opovrhuje, když o něm říká: „Jeho charakter vykazuje nedostatky, které nelze nijak zmírnit.“

To si o něm myslel ten muž, který stál po kvetoucím stromem v šatech bílých jako sníh?

Kdysi k Chu Wanningovi vzhlížel jako k chladnému srpku měsíce, z celého srdce si ho vážil a miloval ho. Ale co byl on pro ten studený měsíc?

Žák nemá jinou možnost než se s tím smířit.

Lůza, která je lůzou až do morku kostí. Nedobré dítě, vychované v bordelu, malý špinavý zpuštělík.

Mo Ran se smál a předstíral, že je mu to jedno, ale postupně začal Chu Wanninga nenávidět, záští smíšenou s neústupností.

Odmítal se s tím smířit.

Ta zášť den za dnem rostla, přesto stále Chu Wanninga dráždil svými pokusy získat jeho pozornost, jeho chválu, jeho obdiv.

Když ho v té době Shi Mei pochválil slovy: „to bylo dobré,“ málem se radostí vznášel.

Ale za to, aby mu Chu Wanning řekl alespoň: „není to špatné,“ by tehdy ochotně dal život.

Chu Wanning ho však nikdy nepochválil. Bez ohledu na to, jak moc se snažil, jak byl pilný, jak dobrý byl, ten chladný člověk mu nikdy nevěnoval víc než mírné kývnutí předtím, než svou tvář odvrátil.

Mo Ran to nakonec vzdal.

Nebesa vědí, kolikrát jen chtěl Chu Wanninga přimět, aby tu tvář otočil nazpět k němu, aby se na něj podíval a vzal zpátky to, že „jeho charakter vykazuje nedostatky, které nelze nijak zmírnit.“

Ale dokázal jen před Chu Wanningem klečet jako poslušný pes, sklánět hlavu a s největší úctou opakovat: „Tento žák bude mít mistrovo poučení na paměti.“

Pro Chu Wanninga byl Mo Weiyu lůzou až do morku svých kostí.

I když z něj byl mladý pán, bylo to stejně k ničemu.

Nakonec pochopil, že Chu Wanning pro něj nikdy nebude mít nic jiného než pohrdání. Tak to zůstalo i později, potom, co se přihodilo tolik věcí. Mo Ran se zmocnil hory Sisheng a potom se stal prvním císařem kultivačního světa. Před jeho temným praporem se všichni třásli strachem a neodvažovali se pronést jeho jméno jinak než šeptem. Nikdo už nevzpomínal na jeho pochybný původ, na jeho poskrvněnou minulost -

Už se nejmenoval Mo Weiyu. Byl jen Taxian Jun. Taxian Jun, pokořitel nesmrtelných.

Všichni ho nenáviděli tolik, že víc to už ani nešlo.

Zrůdný Mo Weiyu, kéž je zatracen na věčnost, kéž není nikdy vykoupen, kéž se nikdy neznovuzrodí. Taxian Jun, Mo Weiyu, Taxian Jun, Mo Weiyu, Taxian Jun.

Ta. Xian. Jun.

Co na tom sejde, když mají strach? Hora Sisheng se rozezněla burácením mnoha hlasů, které se ozývaly, když se mu přišly poklonit tisíce lidí před palác Wushan, všechny ty hlavy se před ním uctivě sklonily. „Kéž císař Taxian Jun žije věčně!“

Bylo úžasné.

Dokud mezi všemi těmi obličejmi neviděl Chu Wanningovu tvář.

Chu Wanningova kultivace už tehdy byla zničena. Byl spoutaný u vstupu do síně, nic než pouhý vězeň. Mo Ran již rozhodl, že ho popraví, ale nechťel, aby Chu Wanning měl rychlou a snadnou smrt. Tak mu nechal na ruce a nohy nasadit okovy, do tepny na krku vyříznout malou ranku a zranění očaroval, aby se nezhojilo. Krev unikala krůpěj po krůpěji, život mizel kapku po kapce.

Slunce nad hlavou pánilo. Obřad korunovace byl v plném proudu a Chu Wanning zakrátko vykrvácí. Až zemře, Mo Ran se konečně osvobodí od své minulosti, proto na svou korunovaci záměrně načasoval jeho smrt. Až se Mo Ran stane pánem kultivačního světa, z Chu Wanninga bude jen bezduché mrtvé tělo. Všechno, co se stalo v minulosti se tím smyje. Dokonalé.

Ale proč, i před branami smrti, je ten člověk stále tak netečný? Stále tak pohledný, tak chladný... jeho tvář už byla úplně bílá, ale jeho výraz byl stále lhostejný. Hleděl na Taxian Juna bez úcty i beze strachu. Jenom s odporem, pohrdáním a -

Mo Ran si pomyslel, že nejspíš zešílel. Nebo že zešílel Chu Wanning. Ten na nej totiž hleděl se soucitem.

Chu Wanning, sám poražený, na prahu smrti, s ním má soucit! On má soucit s ním, který stojí na samém vrcholu, vysoko nad všemi ostatními, který dosáhl neomezené moci. Jak se jen... jak se jen opovažuje!

Hněv, který se v něm hromadil více než deset let doháněl Mo Rana k šílenství, právě tady v Síni věrnosti – přejmenované na palác Wushan – před tisíci lidí, kteří se zde shromáždili, zahrnuly jej svými ovacemi a lichocením, náhle vstal, vykročil dolů po schodech; jeho černé šaty se vzdouvaly.

Před všemi těmi lidmi přistoupil k Chu Wanningovi, chytil ho za čelist, v tváři pokřivený, zlý úsměv. „Mistře, dnešek přinesl tomuto žáku šťastnou událost, proč se neradujete?“

Tisíce lidí okamžitě ztichly.

Chu Wanning promluvil, nebyl ani ponížený ani pyšný, jen tvář měl studenou jako sníh: „Ty nejsi můj žák.“

„Mistr je tak bezcitný, Naše Výsost je zklamaná.“ Když to říkal, pronikavě se zasmál. „Já nejsem tvůj žák? A kdo mě tedy naučil kultivaci? Kdo mě naučil bojová umění? A ta má chladnokrevná krutost – kdo, mě jí jen naučil? Ty jizvy po bičování na mém těle, které už nikdy nezmizí, kdo mi je udělal?“

Přestal se usmívat, jeho hlas byl teď krutý, v očích měl studené světlo.

„Chu Wanningu, stydíš se, žeš měl žáka jako jsem já? Jsem pro tebe příliš nízký, příliš špinavý? Zeptám se tě Chu Wanningu, zeptám se tě, co znamená: jeho charakter vykazuje nedostatky, které nelze nijak zmírnit?“

Ztrácel sebeovládání a přesakoval mu hlas, když se sklonil. „Nikdy jsi mě nepovažoval za svého žáka, nikdy sis o mně nemyslel nic dobrého. Ale já – ale já jsem tě kdysi skutečně považovat za svého učitele, vážil jsem si tě, miloval jsem tě! Ale proč jsi se ke mně vždy choval takto? Nikdy jsi mě ani slůvkem nepochválil, ať už jsem udělal cokoli, proč jsi pro mě nikdy neměl ani trochu uznání?“

Celé Chu Wanningovo tělo se zachvělo, jeho tvář byla ještě bledší. Zadíval se na Mo Rana a jeho fénixí oči se trochu rozevřely. Jeho rty se pohnuly, jako by se pokoušel mluvit, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

Všichni, kdo kdysi žili na hoře Sisheng, už byli dávno pryč, z těch dávných dnů tu zbyli jen oni dva a dívali se na sebe.

Zdálo se, v tíživém tichu, které se rozhostilo, se Mo Ran uklidnil. Zavřel oči a když je znovu otevřel, měl na líci zase svůj ohavný úsměv, před kterým se všichni třásli hrůzou.

„Copak na mě mistr vždycky nezahlížel, nepovažoval mě za pouhou lůzu?“

Odmlčel se a přejel pohledem po tisících klečících lidí před svým palácem, kteří vypadali jako psi s nahrbenými hřbety, kteří ho uznali za svrchovaného vládce světa kultivace, který stojí vysoko nad prachem tohoto světa.

Mo Ran se usmál: „A co teď? Zeptám se tě ještě jednou, než zemřeš. Kdo je na tomto světě lůzou a kdo je vznešený? Kdo pokořil koho? Kdo nakonec zvítězil? Kdo prohrál?“

Chu Wanningovy řasy byly sklopené, jako by byl pořád zaskočený Mo Ranovým vyznáním, které zaznělo před okamžikem. Mo Ran ho chytil pod bradou a donutil ho zvednout hlavu.

V tu chvíli Mo Ran ztrnul.

Tehdy poprvé uviděl v Chu Wanningově tváři lítost. Ten výraz byl tak cizí, že Mo Ran ucuknul rukou, jako by se spálil.

„Ty...“

Chu Wanningova tvář byla plná bolesti jako by musel snášet nějakou trýzeň, která proniká až do kostí, muka, která mu trhají útroby na kusy. Jeho hlas byl velmi tichý.

Ten hlas unášel vítr a slyšel ho jen Mo Ran.

„Všechno to byla chyba tohoto mistra. Mo Rane, odpusť mi.“

Svět kolem ztichnul. Vanutí větru, šelestění listů, šustění šatů, to všechno bylo pryč. Zůstala jen Chu Wanningova tvář, která v k němu vzhlížela. Jako by byla to jediné, co na celém světě zbylo, to jediné, co zůstalo k vidění.

V tu chvíli mu myslí mohlo proběhnout tolik věcí: radost, pýcha, vytržení.

Ale na nic z toho nemyslel.

Napadla ho jen jediná, podivná myšlenka -.

Od kdy je vlastně... vyšší než Chu Wanning?

Tolik času uplynulo. Tolik se toho změnilo.

Mo Ran se zaváháním zašeptal: Co... co jsi to řekl?“

Ale Chu Wanning se jen usmál, úsměvem, jaký Mo Ran nikdy předtím nepoznal. Ve fénixích očích uviděl svůj vlastní pokřivený odraz.

Potom se ty oči pomalu zavřely a Chu Wanning se skácel dozadu. Mo Ran ho v téměř stejný okamžik chytil za ramena a vydal strašlivý výkřik, který zněl jako řev umírajícího zvířete.

„Chu Wanningu! Chu Wanningu, co jsi to řekl? Zopakuj to!“

Muž v jeho náručí neodpověděl. Jeho rty byly bílé jako hrušňové květy. Jeho krásná tvář vždy vypadala tak odměřeně, ale nyní těsně před smrtí zamrzla ve smutném úsměvu, koutky úst v jemné křivce. Tak v Mo Ranových vzpomínkách vypadala ta tvář, když ho poprvé uviděl pod Nebeskou věží.

Lehký, něžný úsměv.

„Chu Wanningu!“

Něžnost se roztrhla, uvadající květy jabloně haitang zasypaly zem. Konečně získal všechno, po čem toužil; vyšplhal až na vrchol a život svého mistra zadupal vlastníma nohama.

Ale co je to? Co je to!

Trýzeň a zloba v jeho hrudi se rozpínají. Co je to?

V Mo Ranově dlani se vytvořil obláček černé mlhy; se spěchem poklepal na dráhy Chu Wanningovy životní energie, aby zapečetil zbytky jeho života.

„Doufal jsi, že tě nechám takto zemřít?“ Mo Ranovy oči se vypouklily v krutém výrazu. „Ještě jsem s tebou neskončil. Chu Wanningu, mám s tebou nevyřízené účty, ještě jsem neskončil. Ještě jsem neskončil! Rozdrtím Xue Menga, zničím palác Taxue na hoře Kunlun, i všechny další, které jsi chtěl zachránit! Rozsápu je na kusy! Příště si to rozmyslíš!“

Zapomněl na obřad, i na tisíce lidí, kteří zde stále klečeli. Jediným prudkým pohybem zdvihl muže, který již téměř vykrvácel, a s užitím techniky qinggong jediným skokem přelétnul zdvižený okraj střechy; jeho šaty se rozevlály, jako když orol roztahuje svá křídla. Skákal ze střechy na střechu a mířil k jižnímu vrcholku, přímo k Pavilonu rudých lotosů, k tomu místu, kde Chu Wanning kdysi žil.

Na tom místě je nashromážděno velké množství duchovní energie a je tam mnoho léčivých bylin. On Chu Wanninga přivede nazpět k životu.

Člověk musí žít, aby ho bylo možné nenávidět, když zemře, důvod k nenávisti zmizí. Zbláznil se snad předtím, když chtěl Chu Wanninga zabít vlastníma rukama? Kdyby Chu Wanning zemřel, co by mu na světě zbylo...

Ležel v posteli, na jazyku chuť vzpomínek.

Byla už hluboká noc, ale nemohl spát. Mo Ran vstal, opláchnul si obličej, vzal lampu a zamířil do Yanluovy síně.

Chu Wanning si určitě svá zranění ovázal jen ledabyle a potom sem přišel klečet, jako součást svého trestu. Mo Ran věděl, že je nesnesitelně tvrdohlavý a neústupný, a určitě ani chvíli neuvažoval o tom, jestli to jeho tělo může vydržet. Xue Meng ho stejně nemohl zastavit, ani kdyby se o to snažil.

Ale co teď? Ze Yanluovy síně bude světlo lampy určitě vidět a ze svíčky odkapává horký vosk.

Chu Wanning sedí zády ke dveřím, rovný jako kmen sosny.

Když Mo Ran uviděl jeho postavu, začal litovat, že sem vůbec chodil. Je hluboká noc. Co tu dělá? Přišel, aby se mohl dívat na Chu Wanninga? Zbláznil se snad? Ale už je tady, a asi by bylo hloupé se hned zase otočit a jít nazpátek.

Chvíli přemýšlel a pak sám se sebou uzavřel kompromis. Opatrně lampu položil na zem ke svým nohám. Neodejde, ale ani nepůjde dovnitř. Postavil se k oknu, opřel si lokty o dřevěný rám, hlavu si opřel do dlaní a pozoroval Chu Wanninga z dálky.

Bronzové zvonky, které visely z rohů střechy rozeznával vánek a vzduch byl plný noční vůně květin. Byli tam jen oni dva, jeden klečel a druhý stál, oddělení mřížovím okna, odříznutí tíživým tichem síně.

Kdyby se to stalo v jeho minulém životě, Mo Ran by prostě vkráčel do síně a rozkázal Chu Wanningovi, aby skončil se sebezpytováním a šel spát. Kdyby to Chu Wanning odmítl udělat, dokázal by ho znehybnit a odnést pryč i proti jeho vůli.

Jenže teď nemůže nikomu nic rozkazovat a ani nikoho k ničemu donutit. Není ani stejně vysoký jako Chu Wanning.

Mo Ran měl v hlavě zmatek. Sledoval toho muže oknem, ale ten si ho nevšiml. Neviděl Chu Wanningovu tvář a Chu Wanning neviděl tu jeho.

A tak bílá kočka celou noc klečela a ani se neohlédla.

A tak hloupý pes celou noc stál a ani se nepohnul.

30. kapitola – Jeho Výsost nechce jíst tofu

„Hej, hej, už jste to slyšeli? Starší Yuheng bude tři dny klečet v Yanluově síni za trest, kvůli přestoupení řádu sekty.“

Druhého dne se v rámci ranní výuky žáci sekty shromáždili u Jevišťe neřestí a ctností, aby tam meditovali. Všichni žáci byli dost mladí, těm nejstarším bylo sotva přes dvacet; a tiše sedět v meditaci se srdcem klidným jako jezerní hladina bylo pro ně takřka nemožné. Sotva se k nim učitel otočil zády, začali si mezi sebou šeptat.

Zprávy o tom, že Chu Wanning byl potrestán, se šířily jako požár. Žáci, kteří tomu včera přihlíželi, o tom dnes bez zábran klevetili.

„Aha, vy to nevíte? Museli jste včera jít do hor se starším Lucunem sbírat noční rosu z květů, jo? Tak já vám řeknu, o co jste přišli! V noci, v Síni nebeské čistoty tekla krev, prostě masakr! Starší Yuheng dostal přes dvě stě ran! Víc než dvě stě! Každá ta rána byla pěkně tvrdá, bylo to dost kruté!“

Žák ze sebe každou větou vychrlil s přehnaným důrazem. Lichotilo mu, že je v houfu mladších bratrů a sester ze sekty, kteří nad jeho slovy jen lapají po dechu.

„Dokážete si vůbec představit víc, než dvě stě ran železnou tyčí? Ani statný muž nemusí něco takového přežít, co teprve starší Yuheng. Ten nevydržel a několikrát ztratil vědomí! Náš mladý pán se z toho málem podělal, vrazil tam a začal se hádat se starším Jielü, že si nemůže dovolit staršímu Yuhengovi zkřivit ani vlásek, no to bylo divadlo...“

Zašklebil se v předstíraném znechucení, zvedl prst a zamával jím: „Sss.“

Jedna z mladších sester zbledla: „To ne! Starší Yuheng vážně omdlel?“

„Mladý pán se opravdu pohádal se starším Jielü?“

„Tak proto starší Yuheng nepřišel ráno do hodiny... to je hrozné... co vlastně udělal?“

„Slyšel jsem, že v návalu vzteku zbil klienta.“

Takové klepy nepřetržitě doléhaly až k Xue Mengovým uším. Mladý pán z hory Sisheng zdědil ošklivou povahu svého mistra, ale naneštěstí pro něj nemluvili na Jevišti neřestí a ctností o potrestání staršího Yuhenga jenom jeden nebo dva lidé, ale úplně všichni. Z toho rámusu se mu načepýřilo peří, ale nemohl s tím vůbec nic dělat.

Xue Mengovi na čele nepřetržitě tepala žilka a Mo Ran téměř nepřetržitě zíval, protože v noci ani nezamhouřil oko.

Protože Xue Meng neměl po ruce nikoho jiného, obořil se na Mo Rana: „Ráno je nejdůležitější část dne, jak to, že ty se hned po ránu chováš jako líný prase! Učil tě snad mistr tohle?“

„Haa?“ zazíval Mo Ran a zamžoural očima. „Xue Mengu, to se tak nudíš, nebo co? Co mě učí mistr je jedna věc, ale kdo seš sakra ty? Prokaž staršímu bratrancí trochu úcty, ty drzej spratku.“

„Můj starší bratranec je zsranej pes, a když na tom trváš, máš to mít!“ odsekl Xue Meng zlostně.

Mo Ran se smál: „Ty jsi ale ošklivé děťátko, být tak sprostý na staršího bratříčka. Mistra by to určitě ohromně zklamalo, kdyby se o tom dozvěděl.“

„Jak se opovažuješ mluvit o mistrovi? Proč jsi ho včera nezastavil, když šel ke kázeňskému soudu?“

„Mengmengu, blbečku, mluvíš o mistrovi, o Yuhengovi noční oblohy, Beidouovi nesmrtelnosti? Já bych chtěl vidět, jak ho zastavíš ty.“

Xue Meng vyplanul hněvem; zamračil se, vyskočil a vytasil meč. „Jak mi to do prdele říkáš?!“

Mo Ran si podepřel rukou bradu a zazubil se: „Mengmengu, buď hodný chlapec a pěkně se zase posad.“

„Mo Weiyu, já tě zabiju!“ řval Xue Meng.

Shi Mei, který se zase ocitl mezi těmi dvěma a musel snášet jejich obvyklé půtky, dlouze a unaveně vzdychl, promnul si spánky a pokusil se soustředit na knihu: „Plň kotlík esencí slunce a esencí luny, po čase vznikne zlaté jádro. Řád nebes je však neměnný; život a smrt zůstanou navždy odděleny, tak jako hvězdy Shen na západě a Shan na východě odděluje celá rozloha oblohy.“

Tři dny uplynuly jako mrknutí oka. Chu Wannův trest klečení a sebezpytování skončil. Teď ho podle předpisů čekaly tři měsíce omezení pohybu, kdy se nesměl hnout z hory Sisheng a musel vykonávat různé práce jako výpomoc v Sálu Meng Po, čištění sloupu na mostu Naihe, zametání schodů před branou a podobné úkoly.

Starší Jielü byl poněkud znepokojený: „Starší Yuhengu, abych pravdu řekl, myslím si, že tuto část trestu byste měl vynechat. Jste význačný mistr kultivace a činnosti jako mytí nádobí a utírání podlahy... jsou opravdu hluboko pod vaši úroveň.“

Ohleduplně nevyslovil to další, co si myslel: tento starý muž si není vůbec jistý, že opravdu zvládnete základní úkony jako zametání, vaření nebo praní!

Navzdory tomu se Chu Wanning přihlásil v Sále Mengpo bez stínu pochybností o svých dovednostech. Každý v Sále Mengpo, od poslední služičky po hlavního kuchaře, zbělel hrůzou, jako by se blížil ukrutný nepřítel, když se dozvěděli, že Chu Wanning tu má za trest pracovat.

Chu Wanning přišel ve svém vlajícím bílém oděvu. Jeho pohledná tvář byla klidná a vyrovnaná a úplně postrádala jakýkoli výraz. Stačilo jen přidat mu pod nohy obláček a do ruky metlu z koňských žíní a vypadal by úplně stejně, jako nesmrtelný z obrazů.

Hlavní kuchař se Sálu Mengpo se cítil dost nesvůj, když měl takovému fešákovi nakázat, aby se pustil do čištění zeleniny a vaření. Jenže Chu Wanning si vůbec neuvědomoval, že ho považují za pohledného

a prostě šel přímo do kuchyně. Lidé, kteří pracovali uvnitř, nemohli jinak, než ustoupit o krok, když na nich spočinul jeho studený pohled.

Chu Wanning šel rovnou k věci: „Co mám dělat?“

Hlavní kuchař si rozpačitě pohrával s obrubou svých šatů a potom se obezřetně zeptal: „Byl by starší Yuheng tak laskavý a očistil zeleninu?“

„Jistě.“

Hlavní kuchař si oddechl. Napřed si vůbec nemyslel, že se Chu Wanningovy jemné ruce hodí pro hrubou práci a že nejspíš nebude chtít dělat takové věci jako mytí zeleniny. Ostatní druhy práce, při kterých nehrozilo, že se jeden zamaže od hlavy až k patě, vyžadovaly alespoň nějakou zručnost a on se bál, že by je Chu Wanning nezvládl. Když viděl, jak Chu Wanning upřímně souhlasil s tím, že bude čistit zeleninu, řekl si, že se není čeho bát.

Ale jak se ukázalo, hlavní kuchař byl příliš naivní.

Před Sálem Mengpo protékal malý, čistý potůček. Chu Wanning s košem zelí v náručí zamířil k vodě, vyhrnul si rukávy a začal zelí omývat. Protože na tuto oblast dohlížel starší Xuanji, jeho žáci tudy občas chodili. Když uviděli, že tam Chu Wanning myje zeleninu, byli tak vyvedení z míry, že se sebe nedokázali vykoktat souvislou větu. Nejdříve si všichni protřeli oči, aby zjistili, zda je nešálí zrak a potom ze sebe vypravili: „D-dobré ráno, starší Yu-yuhengu.“

Chu Wanning na ně letmo pohlédl: „Dobré ráno.“

Žáci staršího Xuanji se roztrásli a dali se na útěk.

Chu Wanning s nimi neztrácel čas a soustředil se na svoje zelí, které oplachoval a vracel nazpět do košíku. Omýval zelí se vši vážností, odtahoval list za listem a horlivě ho myl pořád dokola. Výsledkem jeho postupu bylo, že když se přiblížilo poledne, pořád mu zbýval plný koš zelí k umytí.

Kuchťáci v kuchyni čekali, úzkostně přecházeli sem a tam: „Co máme dělat? Když nepřijde s tím zelím, jak máme uvařit restované hovězí se zelím?“

Hlavní kuchař se podíval na oblohu; slunce už stálo vysoko. Řekl: „Nečekejte dál, udělejte dušené hovězí.“

Takže když se Chu Wanning vrátil, v Sále Mengpo se už dusilo hovězí a maso do sebe nasávalo bohatou chuť přísad. Bylo jasné, že zelí nikdo nepotřebuje. Chu Wanning objímal koš zelí, na kterém se tolik napracoval a nešťastně se mračil: „Proč jste mě poslali mýt zelí, když žádné zelí nepotřebujete?“

Hlavní kuchař se zpotil; vzal kus papíru, aby si otřel čelo a potom řekl něco, čeho litoval až do konce svých dní: „No, to proto, že jsme doufali, že by starší Yuheng mohl připravit tofu s dušeným zelím.“

Chu Wanning s kamenným obličejem držel své zelí a zadumaně mlčel.

Hlavní kuchař spěšně dodal: „Když starší nechce, je to v naprostém pořádku -.“

Než stihl dokončit větu, Chu Wanning ho neomaleně přerušil: „Kde máte tofu?“

„...Starší Yuhengu, vy... opravdu umíte vařit?“

„Něco snad umím. Mohu to zkusit.“

Když přišlo poledne, Sál Mengpo jako obvykle zaplnili hovorní a veselí žáci. Rozsadili se ve skupinkách po třech až pěti a když si zabrali místa, vydali se pro jídlo.

Pokrmy byly vždy chutné a vydatné; neočekávali, že by to dne mělo být jinak. Dušené hovězí bylo tak akorát, pikantní trhané vepřové mělo pěknou barvu i vůni, stažené vepřové proužky byly zlaté a křupavé a ryba na paprice byla krásně a lákavě červená. Žáci se seřadili do fronty, aby mohli zhltnout svá oblíbená jídla a doufali, že jim kuchař mohl dát navíc žebírka ve sladkokyselém omáčce nebo jim rýži polít masovou šťávou či pálivou omáčkou.

První v řadě stáli jako vždy žáci staršího Lucuna. Klouček v jejich čele měl na nose velký nežit a byl celý nedočkavý na **mapo tofu**. Opatrně donesl svůj táč na konec fronty, a aniž by se podíval s kým to mluví, řekl: „Kuchaři, misku tofu.“

Kuchařovy světlé a elegantní ruce mu nandaly štědrú porci tofu. Jenže to nebylo **mapo tofu**, na jaké byl zvyklý. Miska byla plná jakési černé hmoty, která se jen obtížně dala pokládat za jídlo.

Žák vyděšeně vyvalil oči: „Co to je?“

„Tofu s dušeným zelím.“

Sál Mengpo se naplnil mumláním. Žák nečekal, až pozná hlas osoby, která mu odpověděla a nakvašeně prohlásil: „Zkoušel jsi uvařit elixír nesmrtnosti? V kterém světě je tohle tofu s dušeným zelím? Já to nechci, vem si to zpátky!“

V polovině své tirády se konečně podíval na kuchaře, ale jakmile spatřil, kdo to stojí za pultem, začal se třást strachem a málem převrhnul svůj tác.

„Starší Yu-Yuhengu!“

„Hm.“

Žák se skoro rozplakal: „Ne... já... to je tak... já to tak nemyslel... já jen...“

„Když to nechceš jíst, vrať to,“ řekl Chu Wanning s kamennou tváří. „Neplýtvej jídlem.“

Žák mechanicky zvedl misku a prkenně jí podal Chu Wanningovi, potom se neohrabane odporoučel. Teď už všichni věděli, že za pultem stojí Chu Wanning, a obvykle rušný Sál Mengpo se ponořil do ticha.

Žáci stáli tiše a spořádaně v řadě jako spráskaní psi a vyděšeně si plnili talíře. Uctivě kráčeli ke konci pultu, schlíple pozdravili staršího a utíkali pryč, jak nejrychleji uměli.

„Zdravím Vás, starší Yuhengu.“

„Hm.“

Dobrý den, starší Yuhengu.“

„Dobrý den.“

„Děkuji, že jste se obtěžoval, starší Yuhengu.“

Žáci byli přehnaně zdvořilí a úzkostliví a Chu Wanning přijal všechny jejich pozorné pozdravy... ale nikdo už nechtěl tofu a zelí z jeho hrnce. Fronta se pomalu zkracovala a jídlo, které vydávali ostatní kuchaři, už bylo téměř pryč. Jedině hrnec před Chu Wanningem byl plný až po okraj, jídlo v něm vychládalo, a přesto nikdo nechtěl ani trošku.

Chu Wanningova tvář nic neprozrazovala, ale měl takový pocit... Celé ráno mu zabralo mytí zelí...

V tu chvíli vešli dovnitř jeho tři žáci. Xue Meng, který měl jako obvykle na sobě stříbrnomodrý stejnokroj a zbroj, k němu rázně přispěchal. Vesele přistoupil až k němu a řekl: „Mistře! Jak se vám daří? Bolí vás ta zranění?“

„Ne,“ řekl tiše Chu Wanning.

„Tak to je dobře,“ odpověděl Xue Meng.

Chu Wanning se na něj upřeně zadíval a z ničeho nic se zeptal: „Nedáš si tofu?“

